

Městské divadlo Brno

DOKOŘÁN

**PROSINEC
2019
CENA 48,- Kč**

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

jedna malá, šestiletá holčička, která se sotva naučila psát, napsala své mamince před pár dny následující textovku: „Maminko, ve škole říkají, že Ježíšek umřel...“ Její máma na to taky textovkou (jak jinak dnes) promptně odpověděla: „Ano, ale on pak vstal z mrtvých.“ Snad to ta chytrá máma na pár dnů zachránila... ne, že by jí šlo o to učinit Ježíška odpovědného za vánoční dárky. Šlo jí o mnohem víc. O víru v lásku, dobro, naději a trochu i v zázraky. A o čistou dětskou duši, kterou ta naše zmaterializovaná civilizace v **každém** roce už od října na **každém** rohu vytěžuje ve prospěch svých kšeftů...

A po Vánocích nás pak média zaplavují informacemi, kolik peněz utřily jednotlivé řetězce, kolik se toho prodalo přes internet a kolik bylo posláno textových zpráv... Ale vánoční svátky nejsou přece o počítání, sčítání a různých podobných analýzách, jejichž autoři se domnívají, že čím větší budeme mít přehled, tím budeme **šťastnější**. Slovo „šťastnější“ jsem zde použil záměrně, i když vím, že je to slovo nesmyslné, neboť člověk je buď šťastný, nebo nešťastný, a když už jednou šťastný je, tak proč být ještě šťastnější, že? Ale s takovými slovíčky jako „šťastnější“ si právě hrají novodobí manipulátoři našeho vědomí. Vědí, že většina obyvatelstva civilizovaného světa šťastná je, tak proč jim nestanovit ještě další, především pak materiální perspektivy. Copak člověk neuměl být šťastný i v době, kdy třeba ještě neznal pojmy jako elektrina, automobil, počítač atd.? Když čtu literární díla psaná u svíčky, s obdivem se skláním před moudrostí a talentem našich předků, kteří sice neměli všechno tak jako dnes my „na dosah“, ale o to více uměli prožívat své vlastní (a tehdy i mnohem kratší) životy. Pochybuju, že by třeba pro Danteho byla jakkoliv důležitá zpráva, kolik se za jeho dnů poslalo vánočních přání.

Štěstí je totiž individuální majetek každého z nás. Není to masová záležitost, a když se o nastolení nějakého takového obecného štěstí někdo pokouší, pozor na něho!!! Mnozí to máme ještě v dobré paměti... Vánoce byly a (jak stále doufám) pro mnohé jsou svátkem **rodiny**. Vzešly z radosti otce a matky nad narozením dítěte. A to dítě, i navzdory těm, kteří za každou cenu musejí malým dětem „otevírat oči“, žije v našich myslích stále. A je svobodným rozhodnutím každého z nás, jak toto dítě, které nazýváme familiárně Ježíšek, vnímáme, jak si ho představujeme, jak v něho věříme... Je to naše **svaté právo**.

Shodou okolností jsem se ve stejný den, kdy jsem se dozvěděl o korespondenci oné šestileté holčičky s její mámou, stal svědkem veřejně šířené zprávy, že by měly být děti od čtyř let oficiálně a plně informovány o všech podobách lidských sexuálních „hrátek“.

Říkám si, kdo a proč musí malým dětem brát dětství, kterému jsme si uvykli říkat nevinné? Ono biblické (Matoušovo) svědectví „...nechejte maličkých přijít ke mně...“ si já vykládám takto: „Nechejme děti, aby si užily svého dětství. Nespěchejme na ně.“

S přáním krásného, klidného, láskyplného prožití vánočních svátků plných zázraků a kouzel se s Vámi těším na shledanou v sálech našeho divadla, kde o zázraky jde vždy až na prvním místě...

Za všechny z MdB

Stanislav Moša, ředitel MdB

Premiéru mysteriózního thrilleru *Santiniho jazyk* navštívil i autor knižní předlohy Miloš Urban,...

... který se přišel pozdravit i s herci a inscenátory.

Po premiéře museli všichni doplnit energii...

STALO SE...

... a oslavit zasloužený úspěch.

foto: Tino Kratochvíl

Zábhy po premiéře režisér Mikoláš Tyc a dramaturg Jan Šotkovský zahájili zkoušení...

... silvestrovské komedie *Pro nic za nic*,...

... kde se v hlavních rolích můžete těšit mimo jiné na Elišku Škáloulovou a Marca Salvadoriho.

Hostem Zdenka Merty na Hlidce byl světově uznávaný a oceňovaný hudebník Ondřej Pivec.

Až do 17. prosince si v KB na náměstí Svobody můžete prohlédnout výstavu deseti velkoformátových fotografií, na kterých Jef Kratochvíl zachytil listopadové události roku 1989 v Brně.

Charitativní nástěnný kalendář ZZS JMK a Městského divadla Brno pokřtila herečka Pavla Vítázková a ředitel Stanislav Moša.

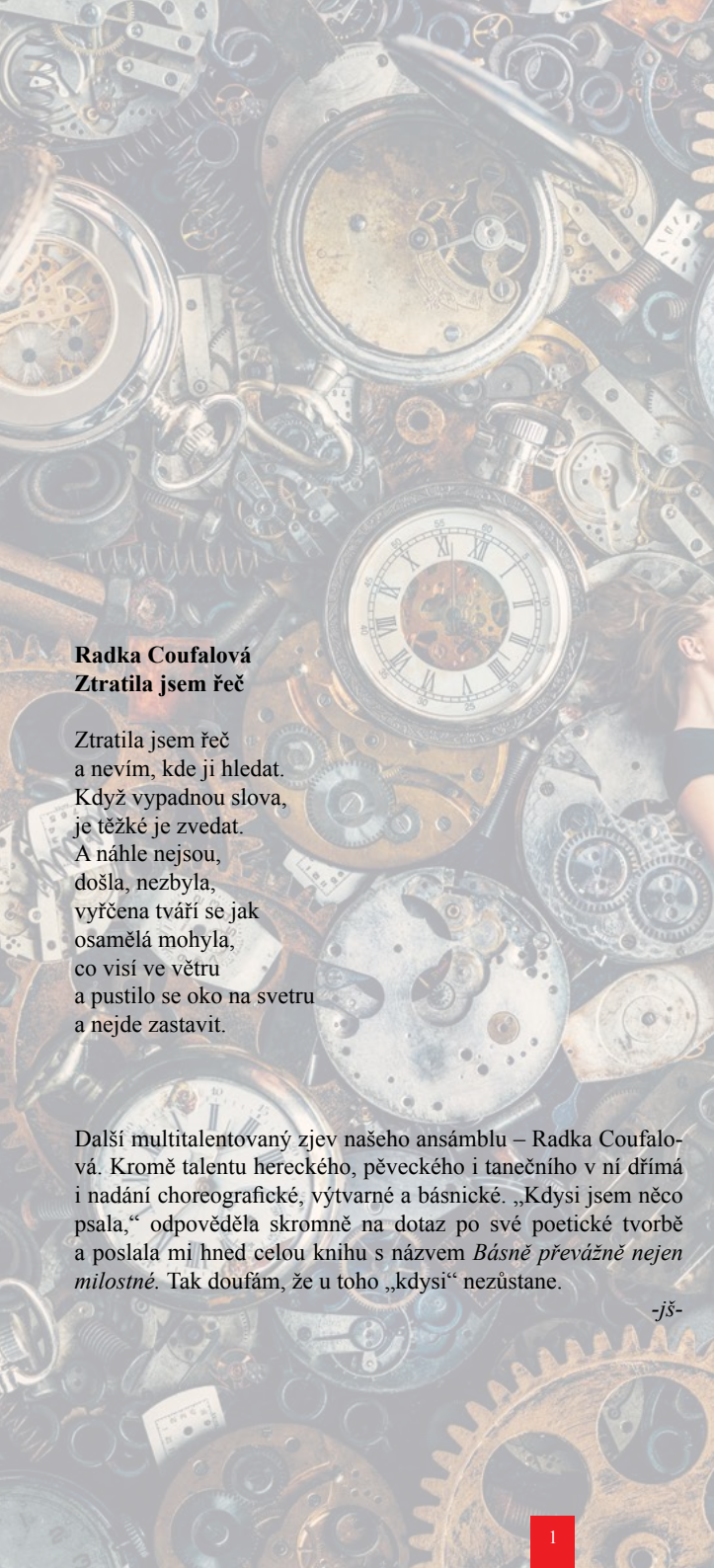
Kalendář nařadili záchranáři společně s našimi herci, aby se poukázalo na spojitost mezi péčí o tělo a péčí o duši.

Výtěžek z prodeje pomůže Společnosti pro ranou péči z.s.

Adventní atmosféru si můžete užít i na vánočních koncertech našich herců.

Radka Coufalová Ztratila jsem řeč

Ztratila jsem řeč
a nevím, kde ji hledat.
Když vypadnou slova,
je těžké je zvedat.
A náhle nejsou,
došla, nezbyla,
vyřčena tváří se jak
osamělá mohyla,
co visí ve větru
a pustilo se oko na světlu
a nejde zastavit.

Další multitalentovaný zjev našeho ansámblu – Radka Coufalová. Kromě talentu hereckého, pěveckého i tanečního v ní dřímá i nadání choreografické, výtvarné a básnické. „Kdysi jsem něco psala,“ odpověděla skromně na dotaz po své poetické tvorbě a poslala mi hned celou knihu s názvem *Básně převážně nejen milostné*. Tak doufám, že u toho „kdysi“ nezůstane.

-jš-

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

OHL ŽS

Dopravní podnik města Brna a.s.

Lázně Slatnice

A.D. 1526

ALTA MINERALS

INŽENÝRSKÉ, DOPRAVNÍ A POZEMNÍ STAVBY

AUTOCONT

LUCIE BERGEROVÁ

BAVÍ MĚ HRÁT ŽENSKÉ, KTERÉ MAJÍ NĚCO ZA SEBOU

Již pár let se můžete na jevišti našeho divadla setkávat s výraznou herečkou s příjemným úsměvem a hlavně nádherným sytým hlasem. Lucie Bergerová přišla do hereckého souboru MdB z divadla v Českém Těšíně, kde získala za ztvárnění role Alžběty Báthoryové v původním slovenském muzikálu *Báthoryčka* prestižní Cenu Thálie. Jejího skvělého hlasu ve spojení s nesporným hereckým talentem naplno využívají všichni režiséři od samého počátku Luciina působení v našem divadle. Zajímala mě nejen její cesta k divadlu, ale také, jak se dívá na herecký život. Co právě zkouší a na jaké další role se mohou diváci našeho divadla těšit.

Lucie, vím, že už se o tom psalo, ale jaká byla tvá divadelní cesta životem?

V dětství všechny možné kroužky tance, hudby, posléze konzervatoř a následně Těšínské divadlo. Mé seznámení s tímto divadlem a souborem začalo díky záskoku do poměrně slavné inscenace *Těšínské nebo* s hudbou Jarka Nohavici. Pak už to šlo ráz naráz. První hlavní rolí byla Julie v původním muzikálu *Romeo a Julie*. Měla jsem velké štěstí na spoustu krásných rolí Margueritte Gautier v *Dámě s kaméliemi*, Anděla v *Penzionu pro svobodné pány*, Kateřina ve *Zkrocení zlé ženy*, Kateřina Ivanovna v *Bratřech Karamazových*, Kněžna v *Lucerně*, Káča v *Hrátkách s čertem* a mnoho dalších a potom přišla *Báthoryčka*. Všichni jsme od samého začátku tušili, že vzniká něco výjimečného. Všechno do sebe přesně zapadlo, jak se říká „sedlo to jak hrnec na prdel“. Bylo to náročné představení, jedno z těch, o kterém my herci říkáme, že má představitel hlavní role pouze dva výstupy – celou první půlku a celou druhou půlku. Dnes už mám jen krásné vzpomínky na intenzivní práci a životní etapu, která skončila.

Máš doma vystavenou Thálii?

Již ano, ale nebylo tomu tak. Když mi po derniéře *Báthoryčky* onu vázu předali (do té doby byla vystavena ve foyer Těšínského divadla), tak jsem ji měla dlouho zabalenou v dece za postelí. Po jedné návštěvě mých kamarádů Aleše Slaniny a Luboše Gobyho, kteří mi tak trochu vyčínili, že mám v bytě vystaven kdejaký výrobek mé dcery z keramiky a Thálie se choulí v koutě za postelí, jsem jí hned druhý den našla čestné místo v obýváku. ©

Divadlo, jako živé umění, předkládá tyto přiběhy právě proto, aby se lidé zamysleli a vyvarovali se těmto situacím. Nicméně mnoho lidí už žije jen v té virtuální realitě počítačů, sociálních sítí, statusů a naaranžovaných fotografií. Má vůbec cenu, aby se divadlo vůbec snažilo vykonávat výchovnou funkci?

Určitě ano. Je to třeba neustále. A konkrétně naše divadlo je důkazem toho, že lidé mají potřebu zvednout se od těch displejů a počítačů a přijít. Stráví večer s konkrétní osobou, a ne jen dialogem vedeným přes SMS, vidí představení, které je neopakovatelné, nedá se zastavit, přetočit na dokonalých televizích. Každý večer tady máme tisíc lidí! Pokrok člověk nezastaví a je holý nesmysl se mu bránit, ale jsem si jistá, že vše, co zaměstnává naše smysly a mysl nikoliv virtuálně, ale reálně, ať už knížka, procházka lesem, návštěva galerie, koncertu, večere s přáteli – prostě cokoli bez toho displeje, má ohromný smysl. Myslím si, že do života každého člověka rozhodně patří živá kultura. Je nesmírně důležitá.

Daří se ti dcerám vysvětlovat rozdíl mezi virtuální realitou a realitou života?

Já si myslím, že mé dcery jsou na tom docela dobře. A i když techniku používají ve škole jako nutnou pracovní pomůcku, rozhodně nejsou na telefonu závislé a dokážou bez něj v klidu fungovat. Samozřejmě, jako všichni mladí, i moje Eliška frčí na Instagramu a několika dalších aplikacích a sociálních sítích, jejichž název ani nevyslovím, natož abych pochopila, jak fungují, ale snad se mi to daří držet v rozumné míře. Je třeba dětem ukazovat, že ten reálný život se odehrává někde jinde a to nám zatím vychází. Nedávno jsem se setkala s případem v mém okolí, kdy dítě mělo diagnostikovanou závislost právě na telefonu a sociálních sítích a tehdy jsem viděla a hlavně pochopila, jak obrovské neštěstí to způsobuje, mění a ničí to životy všech dotčených lidí.

Už jsme naťukly téma tvých dětí, povyprávěj mi o nich něco. Mají herecké sklony?

Jestli se mi něco v životě povedlo, tak jsou to mé dcery. Starší je šestnáctiletá Eliška, mladší je osmiletá Anička. A byť jsou každá úplně jiné povahy, je zjevné, že v něčem se pomamily. Obě jsou hudebně i pohybově nadané. Eliška jako malá chodila zpívat, tančit a hrála na flétnu, teď už má za sebou i první divadelní zkušenost. Na základě konkurzu byla přijata do dětské compa-

S Kristianem Pekarem v muzikálu *Poslední loď*, režie: Stanislav Moša

ny v muzikálu *BIG* a já na ni byla a jsem moc pyšná. Nejenže jí jeviště moc sluší, ale obstála i v náročném provozu a zkušební období. Po tom, co sama zažila generálkový týden a zakusila, co to obnáší, pronesla, že už po mně nikdy nebude v tomto období nic chtít. ☺ V mladší Aničce vidím otisk sebe samotné. Temperamentní, živé, zvědavé dítě, co nezavře pusu a je neustále v pohybu. Nedávno mi oznámila, že už má v životě jasno – bude herečkou, jako jsem já. Trochu mě polilo horko. Přece jen si uvědomuji, jak těžké je to povolání, a znám všechna úskalí. Navíc není jisté, že právě mé dcery budou mít takové štěstí, jaké jsem měla já. Ale uvidíme, kam je život a osud zavane. Každopádně je budu na jejich cestě držet za ruku, občas podepřu, občas popoženu, povedu, ale nikdy úplně nepustím. Eliška se těší na reprízy představení *BIG*, na které se určitě půjdu podívat, a předpokládám, že to dopadne obdobně jako kdykoliv jindy a bude otázkou pár vteřin, kdy mi oči zalijí potoky slz a já budu zase taaak pyšná! Andulka má teď před sebou vidinu Vánoc. Na které se ale těšíme všechny tři. **V současné době už můžeme říct, že z muzikálu *Mamma Mia!* se stává docela velký fenomén. Vnímáš to také?**

Na tomto místě musím předeslat, že já a ABBA jsme takové zajímavé spojení. I když nejsem

zrovna jejich skalní fanoušek, patnáct let jsem zpívala s revivalovou kapelou právě ABBA a prožila tak velkou část života s jejich hudbou. Moc dobře vím, jak působí na lidi! Roztleská vás, roztančí a zaručeně si budete pobrukovat některý z toho obrovského množství hitů. A muzikál samotný je díky vysoké úrovni všech složek (režie, choreografie, světla, zvuk i výkony všech účinkujících) prostě „odsouzen k úspěchu“. Důkazem toho je, že tento titul byl vyprodán dávno předtím, než bylo známo, kdo v něm vlastně bude hrát.

Musím se přiznat, že mě tvoje *Rosie* nesmírně baví. Obě postavy kamarádek hlavní postavy *Donny Tanya* a *Rosie* jsou velmi vděčné role. Jak si to užíváš?

Já si to užívám moc! Mě totiž hrozně baví mít možnost si pořádně zablblnout a tato role mi to umožňuje. Ono to zkoušení bylo hodně specifické díky třem alternacím a na každé repríze je jiná kombinace. Když máte na jevišti kolegyně, které mají v očích čertíky a cítíte to vzájemné napojení a energii, tak je to radost a já věřím, že si ji s námi užívá i divák.

V našem divadle jsi zavedená převážně jako muzikálová herečka. Před nedávnem jsi ale začala zkoušet činoherní roli v komedii *Johanna Nepomuka Nestroye Pro nic za nic*. A zaujala mě hned první strana scénáře, která uvádí herecké postavy a jejich vzájemné vztahy. A u tvé *Anastázie Mišplové* (a dalších dvou rolí, které zde ztvárňuješ) je uvedeno původní herecké typizované označení „stará komická“. Zajímalo by mě, jestli by sis dovedla představit situaci, že by ses na světovém feministickém kongresu hrdě přihlásila k tomuto (pro některé negativnímu) starému divadelnímu výrazu?

Já bych se k tomu rozhodně s hrdostí hlásila!!! ☺ Nemám vůbec problém si přiznat, že už jsem vyrostla z věku mladičkých slečen a přehrávám se do „středáků“. Mně přijde pohled na ženy, které neumějí stárnout velmi smutný. Já tedy budu klidně stará komická. Rozhodně radši, než rádo by mladá a trapná. ☺ Ale musím zde zmínit zkoušení s Mikolášem Tycem a mými hereckými kolegy. Po činohře už se mi zastesklo, takže jsem moc ráda, že si mě Mikoláš přizval do svého týmu, navíc je tady skvělá parta a všechny nás to zkoušení baví. Mikoláš nechává herci velký prostor, což u některých kolegů znamená od-

jištění zbraně hromadného ničení. ☺ Zatím jsme na začátku zkoušení, ale už teď mám pocit, že s námi na silvestrovské premiéře diváci zažijí záživný večer.

Takže nás čeká další divácký hit?

Tohle nikdy dopředu neumíme říct. To je na divadle to nevyzpytatelné. Vezměte si třeba *Bits*. Když jsme to zkoušeli, nové autorské dílo tria Štěpán – Šotkovský – Slovák, nikdo dopředu nemohl tušit, jaký to bude fenomén, jestli to lidé přijmou, přistoupí na tuto hru a nadsázku. Jdete s kúží na trh pouze s vírou a nadějí a ono to prostě vyjde a diváci si to zamilují. Na druhou stranu pak může přijít titul, kdy si každý řekne: „Tohle je jasná bomba.“ A ono se něco stane a bomba to prostě není.

Jak vnímáš ten generační posun, kdy jsi se od *Julii a Popelky*, oněch divadelních naivek, posunula do rolí zralých žen. Vidíš v tom výhody?

Je to přirozený vývoj. Hrají například Meg Dawsonovou ve Stingově muzikálu *Poslední loď*. V mnohém jsme si dost podobné. Silná, samostatná žena, která se krom péče o dospívající dceru musí dost ohánět, aby je uživila a přijde komplikace... a sice láska. Často se mi stává, že se mi role promítají i v životě. Nevím, jestli ten soukromý život ovlivňuje roli nebo role ovlivňuje život. ☺ Občas se mi prostě v životě stane totéž, co řeší i moje hrdinka na divadle... a někdy to ona řeší způsobem, který bych určitě nevolila, jindy mi to třeba pomůže. Je to různé. Rozhodně mě ale baví hrát ženské, které mají už něco za sebou a protože už i já toho dost zažila, mám z čeho čerpat.

Jak by ses tedy zachovala ty ve stejné situaci, v jaké je *Meg Dawsonová*? Vychovává sedmnáct let sama dceru a vrátí se její bývalý milenec, otec dcery a ona mu nakonec odpustí. Dokázala bys to také?

Situace Meg je samozřejmě velmi specifická a nevím, jak bych se zachovala já. Na to je těžké odpovědět. Já jsem ale bytostně romantik a říkala jsem si, že Meg měla Gideonu ráda, a proto mu dokázala odpustit. Pakliže srdce zavěli a láska tam stále je, odpuštění je v tu chvíli logické a věci se dají do pohybu, všechno dostává smysl. **Prosinec je ve znamení vánočních svátků. Je mi jasné, že asi mnoho času strávíš v divadle, vzhledem k uvádění muzikálu *Mamma Mia!***

Počekej, já tam budu mít celé čtyři dny volno! ☺

V muzikálu *Mamma Mia!*, režie: Petr Gazdík

No to je úžasné. Tak mi řekni, jak tráviš vánoční svátky?

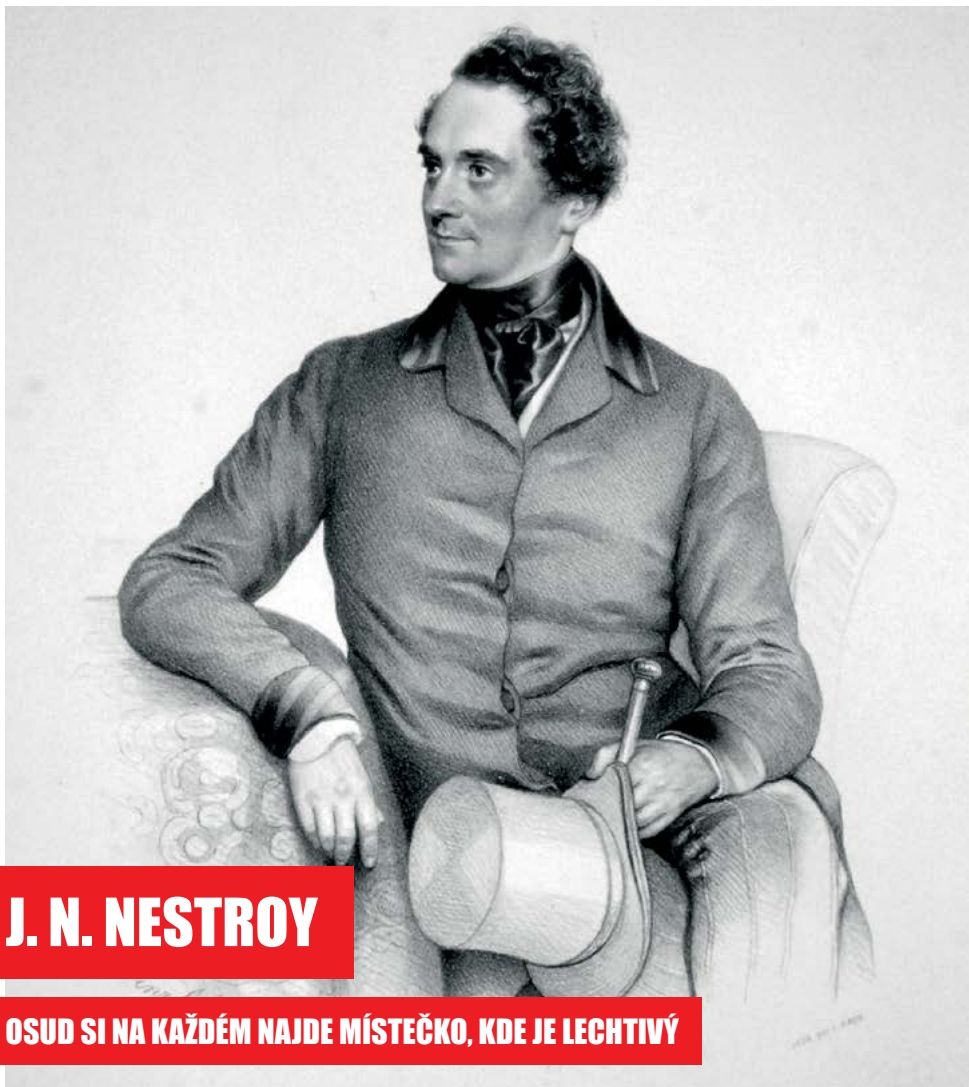
Já mám Vánoce vždycky spojené se setkáním s celou svou rodinou. Jsem taková máma kvočna, která je nejšťastnější, když sedí všichni společně u jednoho stolu. A tato situace nastává každé Vánoce, i když jsme se s dcerami přestěhovaly sem do Brna a celá rodina je na severní Moravě. Daří se mi to každý rok vymyslet tak, abychom pohromadě byli. Ať už u nás v Brně nebo v Havířově. Máme hezké rodinné tradice, navštěvujeme babičku s dědou, svobodné holky každý rok bojujeme o bobálky (tradiční slovenské vánoční kuličky z kynutého těsta, pečené v troubě, přelité mlékem a posypané mákem. Svobodná dcera, která jako první ukradne tátovi bobálek z vidličky, se do roka vdá) a užíváme si toho úžasného obyčejného lidského pocitu soudržnosti.

Máš už koupené dárečky? (rozhovor probíhal na začátku listopadu)

Ne! A ničí mě mi herečtí kolegové, kteří je mají nejen koupené, ale už i zabalené!

Takže vzhůru pro dárky! ☺ Je možné, že se nám v *Elišce* či *Aničce* rodí další generace krásných hereček s podmanivým hlasem. Držme jim palce!

Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvíl

J. N. NESTROY

OSUD SI NA KAŽDÉM NAJDE MÍSTEČKO, KDE JE LECHTIVÝ

Autor naší silvestrovské komedie *Pro nic za nic* Johann Nepomuk Nestroy do Brna přijet odmítl – má na něj prý bolestné vzpomínky z let 1825–27, kdy zde byl angažován v Redutě nejen jako operní pěvec (zpíval i Mozartova Dona Giovanniho!), ale i činohrec, který si pro nepovolenou improvizaci v textu nejen poseděl ve vězení, ale nakonec, když prohlásil, „že si extemporování zakázat nedám“, byla jeho smlouva zrušena přímo na policii. Na mailové adrese nestroy@himmel.at

byl však ochoten na několik otázek odpovědět a našemu silvestrovskému počínu prý drží palce. Informace, že dnes již hercům za nepovolenou improvizaci hrozí maximálně rozrušený režisér, nikoliv vězení, jej vysloveně potěšila.

Pane Nestroyi, vaše komedie je, řečeno názvem vaší jiné hry, o „namlouvání a ženění“, vy sám jste ovšem matku svých tří dětí a kolegyni Marii Weillerovou za ženu nepojal...

Tohle milostné spojení předhazované veřejnosti, tenhle vývěsní štít nejsladších tajemství, tohle nepřipustné vystavování květiny, na níž je přišpendlený náhrobní nápis, uráží mé city – zkrátka v téhle oficiální orgii lásky, oděné do slova „svatba“, je pro mne něco potupného.

Počkejte, pro vás není manželství věcí posvátnou?

Manželství se sjednávají v nebi, proto si tento stav žádá také tak nadpozemské trpělivosti. Ostatně bylo vynalezeno, aby člověk poznal, co je to pozdě něčeho litovat, jinak by úplně stačila láska.

Ale na lásku snad věříte, mistře?

Ale jistě! Něco jsem už v téhle disciplíně taky dokázal. Často to byl sice jen takový nesmělý pokus, ale šestnáctkrát jsem v tom byl až po uši. Bohužel štěstí a rozum jdou zřídkakdy ruku v ruce. Ostatně láska je slavič a slavici mají zvláštnost, že v tmavém listí zákazu klokotají daleko půvabněji než na otevřené silnici povinnosti.

Zní mi to, jako byste si s láskou zažil své.

Osud si na každém najde místočko, kde je lechtivý.

Zdá se, jako byste od života mnoho nečekal...

Ach ano, každý chce žít dlouho, ale zestárnout nikdo. Navíc sotva které štěstí vydrží, když ho začneme zkoumat. Ale našinec si leccos odřekne, spokojí se s málem, když nemůže mít víc. Kdo by rád viděl Vesuv, jak chrlí lávu, a nemá na cestu do Neapole, zajde na trh a kochá se pohledem na soptící zeřinářku...

Vy jste ale skeptik, milý pane Johanne!

Člověk se stane misantropem, aby byl aspoň něčím! Jak pravil kdysi jeden žáček v hodině fyziky, jsa tázán na definici toho, co je Země – Země je nebeské těleso, jenže je na něm pekelný život. Řeknu to takto: já si myslím o každém to nejhorší, dokonce i sám o sobě, a jen málokdy jsem se zmýlil.

Čeho se nejvíce bojíte?

Hlouposti. To je strašná síla. Je to skála, jež stojí neochvějně, i kdyby jí celičké moře rozumu vrhalo své vlny do čela. Lehkomyšlnost zaplašil už často něžný vánek lásky, častěji ještě drsný vích z zkušenosti, i neřest nezřídka prchla před světlem lepšího přesvědčení, jen hloupost se opevnila za pevnou hradbu umíněnosti, při útoku nasadí ještě špičaté palisády zloby a vytrvá nepřemožitelná...

Máte nějaké plány do budoucna?

Víte, co udělala budoucnost pro mě? Nic! Tudíž totéž já udělám pro ni. Jednou jsem vám viděl starého závodního šimla zapřáhnutého do cihlářského vozu. Od té doby se nemůžu zbavit myšlenky na budoucnost.

Ani nějakou další komedii?

Pracovitostí by se rozmnožil náš blahobyt, z blahobytu by vzniklo bohatství, z bohatství by vznikla nezřízená přání, z nezřízených přání nespokojenost... i ne, já se nedám svést, já zůstanu při své tichoučké skromné činnosti v ústraní a mimo vřavu... já dělat nebudu a dost!

Vaše životní motto závěrem?

Pochybovat můžete o všem, a když pochybujete desetkrát, tak devětkrát určitě právem.

Byl ten velký fraškář taky velkým melancholikiem! My se však snad v prosinci přesvědčíme, že (slovy italského germanisty Claudia Magrise) „Nestroy jásdavě a bezuzdně odhaluje nenapravitelnou lidskou malost, překonává však hořkost úchvatnou bizarností a čertovským kolotočem roztočivých situací, zvrátů, pestrých lidských postav a citových piruet, přičemž prokazuje nevšední jazykovou invenci“.

Z Nestroyových her odpovědi vybral a otázky doplnil Jan Šotkovský

Karel MIŠUREC

VŽDY MUSÍ NĚKDO ZAHRÁT „PANÍ, NESU VÁM PSANÍ“

Šatna mládežníků. Tak stále ještě pamětníci nazývají divadelní šatnu, ve které kdysi sedával Erik Pardus či Aleš Jarý. Dnes v této šatně mají své zázemí Jan Apolenář, Zdeněk Bureš, Martin Havelka či Josef Jurásek. A taky nejstarší „mládežník“ – Karel Mišurec. Tedy dnes nejstarší člen pánského hereckého souboru. Ani se nechce věřit, že mu 6. prosince bude sedmdesát. Je ve skvělé kondici a pro domovskou scénu dýchá už čtvrté desetiletí. Na kus řeči jsme se sešli v divadelním klubu. Něco málo jsem si o něm vyhledal na internetu.

Hned zpočátku mě ale ubezpečil, že ne všemu, co se tam píše, se dá věřit. V Kroměříži jste se tedy nenarodil?

Kdepak. Netuším, kdo to tam napsal. Já se narodil v Šumperku a do svých pěti let jsem bydlel v Jeseníku. Pak jsem s rodiči trochu putoval po Moravě, neboť z Jeseníku jsme se přestěhovali napřed do Všetul (dnes je to součást Holešova), kde jsem začal chodit na základní školu, a později do Kroměříže, kde jsem dokončil školu základní a absolvoval studium na SVVŠ. Takže v Kroměříži jsem bydlel. Ale datum narození na internetu sedí. Máme ho se Zdeňkem Junákem stejné. Oba jsme přišli na svět o svátku Mikuláše. Jen on je o dva roky mladší, byť jsme chodili do stejného ročníku na JAMU.

Jak vypadala cesta z Šumperka na divadelní prkna, před televizní kamery – které jste si taky užil – či do dabingových studií?

Velkou zásluhu na tom měl táta, který sice byl bankovní úředník, ale k ochotnickému divadlu měl, řeklo by se, vřelý vztah. Dodnes si vzpomínám na svoji snad první dětskou roli v pohádce *Krakonošova medicína*. Naše rodina v ní ostatně byla zapojena celá: táta byl Krakonoš, máma žena z lidu, sestra hrála vílu a já trpaslíka. Tuhle roli jsem si několikrát zopakoval i v dospělém věku. Táta doma maloval i kulisy. Takže jsem opravdu asi byl divadlem poznamenán už od dětství.

Vliv na mě měl – tedy alespoň jak mi to rodiče vyprávěli – i můj dědeček. Hrával mi prý na housle, což mě údajně zcela fascinovalo. Proto mě rodiče později do houslí přihlásili, jenomže já a housle, to nějak nešlo dohromady. Dědovi ale vděčím za to, že jsem se později k muzicírování

přece jen vrátil. Měl jsem na základce kamaráda, se kterým nám zpívání ve dvojhlasu docela znělo, a on k tomu hrál na kytaru. Štvalo mě, že to neumím taky a snažil jsem se na tu kytaru naučit sám. Docela mi to šlo. Výhodou bylo, že on byl levák, takže jsem na jeho akordy dobře viděl a mohl takzvaně opisovat. Na jedné pěvecké soutěži jsme to naše společné hraní a zpívání dotáhli dokonce na druhé místo. Dnes žije můj kamarád Petr Straka v Německu, kde patří k uznávaným operním pěvcům.

Takže s muzicírováním a vystupováním na veřejnosti jste začal dávno před tím, než jste přičichnul k opravdovému divadlu?

Určitě. Třeba na základce jsme měli takovou „estrádní skupinu“, se kterou jsme vystupovali na různých kulturních akcích. Spojováký mezi scénkami a písničkami jsme si s kamarádem Lubošem Sedláčkem psali sami. Tehdy byl naší velkou inspirací Voskovec a Werich a jejich písničky a skeče. Nakonec se kamarád přestěhoval do Opavy a ztratili jsme na sebe kontakt. On se pak stal veterinářem. Až po dlouhých letech jsme se zase potkali a máme na co vzpomínat – scházíme se dodnes.

A pak už přišlo studium na brněnské JAMU?

Tak přímočaré to v mém případě nebylo. Po gymplu jsem se sice pro tuto školu rozhodl, ale přišly talentovky. Uchazečů se sešlo docela dost a bylo třeba absolvovat tři kola. Podařilo se mi postoupit do druhého, ještě s třemi dalšími kluky, ale nakonec dál postoupil toho dne jen Jiří Bartoška. Psal se rok 1968 a mě touha po divadle ani po tomto neúspěchu neopustila. Naopak. Abych byl divadlu blíž, našel jsem si místo technického pracovníka právě zde, tedy tehdy v Divadle bratří Mrštíků na Lidické ulici. Zhruba půl roku jsem stavěl kulisy a tak podobně. Kluci mě naučili, jak se vyvažují tahy pomocí závaží, jak se snadněji zvednou velké dveře nebo těžké praktikáby. Od té doby si jejich práce, která není vidět, ale bez které se divadlo neobejde, vážím dvojnásob. A měl jsem taky možnost sledovat zblízka dění na jevišti.

Zároveň jsem se trochu motal kolem muziky. Už na gymplu jsem zjistil, že na kytaru to řada mých kamarádů válí líp než já a že je víc shánka po bubenících. Pokusil jsem se – opět jako samouk – zvládnout hru i na bicí soupravu. Intenzivní cvičení přineslo ovoce, když jsem dostal lano

S Kateřinou Marií Fialovou a Alenou Antalovou
v muzikálu *Děsnéj pátek*,
režie: Petr Gazdík

od jedné kroměřížské beatové skupiny. V Brně jsem tahal kulisy a v Kroměříži hrál po sobotách a nedělích na bicí. Další talentovky na JAMU jsem dělal s Mirkem Donutilem či Pavlem Zedníčkem. Ani ty mně nevyšly. Ale ti, co neuspěli, dostali nabídku zúčastnit se konkursu na místo divadelního eléva, který vypsal divadlo v Uherském Hradišti. Jelo nás tam tehdy víc, a nakonec jsme uspěli dva – já a Zdena Haláková.

Konečně jsem tedy byl v divadle jako herec-elév. Zůstal jsme tam celou jednu sezónu a bylo to něco úžasného. Protože v souboru se tehdy sešli například Jirka Pecha, Pavel Zatloukal, Gábina Wilhelmová, Jan Vlasák, Zdeněk Maryška, režíroval tam i Zdeněk Pospíšil. Mimo jiné se tam formoval i brněnský Provázek, jezdil za námi Bolek Polívka, Jiří Bartoška. Byla tam zkrátka nádherná parta – úžasná doba.

Po roce jsem šel na JAMU potřetí. Vyšlo to možná i kvůli tomu, že jsem tam mířil s tím, že i kdyby mě znovu nevzali, nic se neděje, protože u divadla přece už jsem. Vyšlo to i mé kolegyni Zdeně Halákové. Stali jsem se pak studenty katedry syntetických žánrů – tedy úplně prvního muzikálového ročníku, který se začal na JAMU vyučovat. Třídním profesorem byl Rudolf Krát-

ký. Bylo to v roce 1970, mně bylo jednadvacet. Ve druhém ročníku jsem se oženil, ve třetím se nám narodila dcera. Každá koruna byla dobrá. Dál jsem jezdil z Brna do Kroměříže, doma zahodil špinavé prádlo, sedl za bicí a snažil se něco si s kapelou přivydělat. Hráli jsme různě po kavárnách a čajích.

Po studiích na JAMU jste nastoupil do Satirického divadla Večerní Brno...

Původně jsme chtěli jako absolventi JAMU jít do jednoho divadla, kde bychom společně pokračovali v profesionální dráze. To se ovšem málokdy některému ročníku podaří. Každý na konci studia dostával nabídky z různých divadel, a nakonec z původního záměru úplně sešlo. U Mrštíků na Lidické nebylo místo, tak jsem si napsal do Hradiště, ale odepsali, že dámy v souboru jsou všechny kapánek vyšší než já. Dostal jsem potom nabídku do Ústí, kde už byl Bartoška a jiní kamarádi, ale já požadoval s nástupem i možnost bytu. Ten mi v té době divadlo nebylo schopno nabídnout. Rodinu jsem měl v Kroměříži, a tak jsem se snažil být jí co nejbliž. Nakonec jsem zašel na ředitelství Satirického divadla Večerní Brno s dotazem, zda by neměli volné místo. Smlouvu jsem podepsal na zkušební dobu dvou let.

S Alešem Slaminou, Ondřejem Studénkou
a Stanislavem Slovákem v muzikálu *Poslední loď*,
režie: Stanislav Moša

Ta doba se nakonec protáhla skoro na devět let, nemýlím-li se?

Myslím, že to bylo přesně devět let. Do angažmá jsme tehdy nastoupili tři z našeho ročníku. Láry Horčica, Zdena Haláková a já. Mladých bylo v souboru velmi málo a já jsem myslel, že jako první mě bude čekat malá role – něco jako „paní nesu vám psaní“ – a budu tak mít čas se v divadle rozkoukávat. Namísto toho mě čekala hlavní role v připravované hře *Konec malého apoštola* běloruského spisovatele Andreje Makajonoka. Byla to vlastně hra o rodině, kde si rodiče navykli jít za svými sobeckými cíli a milostnými avantýrami a děti – syn a dcera (syna jsem hrál já a dceru Zdena) – jim v tomto způsobu života vlastně překážely. Syn – malý polyglot – vmetá svým rodičům tvrdě do očí pravdu o jejich životě a snaží se prosadit vlastní, mladické ideály a touhy po lepším světě. Ale jejich společný útok proti sobě už neunese a spáchá nepovedenou sebevraždu – skočí z okna. Potom je už jen troskou člověka rezignujícího na všechny pravdy, co před tím hlásal. Je poslušný a dělá, co se mu řekne. Hra se líbila nejen divákům, ale dokonce i kritikům. Myslím, že by se dala hrát i dnes.

Ovšem satira sama o sobě byla v době normali-

zace docela problém. Ze scénářů zbývala po zásahu cenzorů kolikrát jen „kostrička ohlodaaná mravenci“, jak říkával bývalý ředitel Večerního Brna Miroslav Zejda. Scéna žila hodně z úspěšného období let šedesátých, nemohla svobodně tvořit, ale zrušit ji, to taky nešlo, protože stejné nazvané divadla byla ještě v Moskvě a v Sofii.

S potěšením vzpomínám na inscenace, ve kterých jsem dostával další herecké příležitosti. Třeba v inscenacích her V+W *Pěst na oko* nebo *...si pořádně zařadit* jsem ústřední dvojici dělal s o generaci starším Ladislavem Suchánkem. Jasně, byly tam i kusy, pod který by se člověk nerad podepsal, ale tak to někdy chodí.

Na jednu inscenaci ale vzpomínám zvláště rád. Náš kolega Ivo Kučera přišel s nápadem uvést na scéně divadla pořad – takovou vzpomínku na tvorbu Jaroslava Ježka. Říkal, že má scénář napsán a že bychom mohli písně W+V+Ježka nejen zpívat, ale doprovázet se sami i na hudební nástroje. Klavír by zvládl on, basu kolega Jindřich Světnica a já pochopitelně bicí. To mě nadchlo. Vedení divadla na to sice přistoupilo, protože zrovna vypadla jedna inscenace, která se měla studovat, ale mělo podmínku – musíme do toho zapojit divadelní kapelu. Nakonec jsme souhlasi-

Se Sandrou a Ondřejem Studénkou
v dramatu *O myších a lidech*,
režie: Petr Gazdík

li a přizvali ke spolupráci ještě Lilu Kolářovou. Vznikla z toho inscenace *Život není jen náhoda aneb večer s Jaroslavem Ježkem*. To bylo tuším v roce 1978. Kapela Antonína Juliny hrála skvěle. S přibývajícím prací v divadle jsem musel odejít z kapely v Kroměříži a své bicí jsem prodal právě Tondovi Julinovi pro jeho syna. Písničky jsme nastudovali ve čtyřhlasu a obstarali i spojovák mezi hudebními čísly. Mělo to docela úspěch. Jenže náš kolega Ivo se rozhodl emigrovat a nám bylo naznačováno, že by nám mohl hrozit i vyhazov z divadla – že jsme o jeho záměru nikoho neinformovali, byť jsme o jeho rozhodnutí nevěděli, ale to by se těžko vysvětlovalo. Tak jsem raději z divadla odešel sám, bylo to po devíti letech v roce 1983, a šel zkusit štěstí zase sem, na Lidickou.

Skoro se chce říct, že dobří holubi se vrací.

Nevím, jestli to tak Milan Pásek viděl, to asi ne, ale tenkrát mi vyšel vstříc. Od prvního srpna 1983 jsem se stal členem hereckého souboru a vydržel v něm až do dnešních dnů. Už to je šestatřicet let. K Mrštíkům jsem přišel součas-

ně se Standou Mošou, který nastoupil ke zdejšímu divadlu po škole jako kmenový režisér. Mou první, tentokrát malou roli v novém souboru, byl Tránio ve *Zkrocení zlé ženy* v režii Pavla Doležala. Pak přišly i větší role – jako Glumov ve hře *I chytrák se spálí* v režii Miloše Hynšta nebo Sebastian v muzikálu *Cokoliv chcete* v režii Richarda Mihuly. Potom také třeba Tita Nane v *Poprasku na laguně* v režii Rudolfa Tesáčka nebo role Egona ve hře Bohumila Hrabala *Něžný barbar* v režii Stanislava Moši. Milan Pásek se asi potřeboval ujistit, že mě do divadla vzal oprávněně. Proto asi tolik hereckých příležitostí.

Byla to velká změna proti Večernímu Brnu ?

Snad největší okamžitou změnou byl fakt, že v souboru byla i úžasná parta mladých lidí. A na rozdíl od Večerního Brna, kde se za režijním pultem střídali pouze hosté, tady byl stálý tým režisérů. Kromě ředitele Milana Páska tu s herci pravidelně pracovali Pavel Rímský, Pravoš Nebeský, Richard Mihula, později Pavel Doležal a již zmíněný Stanislav Moša. Jen ojediněle zde režirovali i jiní režiséři jako hosté. Režie

hudebních komedií či muzikálů ležela převážně na bedrech Richarda Mihuly. Pohybovou stránku v těchto hrách bylo třeba přizpůsobovat faktu, že se zpívalo na mikrofony, které měly dlouhé šňůry. Bylo třeba vše secvičit tak, aby se zpěváci do těch šňůr nezamotávali. Technikáři v portálech proto popotahovali či povolovali tyto šňůry dle potřeby. To si dnes herci a zpěváci s mikroporty neumí ani představit.

Po sametové revoluci se divadlo jistě měnilo...

Nový směr se začal rýsovat tak v roce 1991, aspoň mi to tak připadá. V tu dobu jsem hrál Mikulu ve hře *Mandragora*. Standa Moša začal připravovat muzikálovou féerii *Sny svatojánských nocí*. Sepsal libreto, hudbu skládal Zdeněk Merťa přímo pro účinkující dle jejich hlasového rozsahu a choreografii měl na starosti Karel Riegl. Všechno vznikalo tak nějak za pochodu. Ta práce mě nadchla a pohltila. Scéna od Emila Konečného byla taková zvláštní imitace lesa a umožňovala, aby v „korunách“ těch „stromů“ mohly být uschovány mikrofony, a choreografie byla stavěna tak, aby se aktéři vždy dostávali do míst, kde je mikrofony pohodlně ozvučily. Klapalo to. Zkoušeli jsme několikafázově – dopoledne, odpoledne a někdy i v noci po představeních. Investovaná práce se vyplatila. *Sny* měly při svém uvedení v roce 1991 velký úspěch. Zavěšené mikrofony v korunách stromů postupně nahradily mikroporty. Nastudovali jsme i německou a anglickou verzi a začali s tímto muzikálem jezdit i do zahraničí. Myslím, že díky tomu si divadlo udělalo za hranicemi dobré jméno. Jezdili jsme do Německa, Dánska, Finska či Rakouska. Po *Snech* se na podobnou dráhu vydaly i další muzikály. Třeba muzikál *West Side Story* v roce 1996 sklízel rovněž úspěchy doma i v zahraničí. Pak se v roce 2004 podařilo prosadit stavbu Hudebního divadla. Od té doby uplynulo už rovných 15 let. Ani se nechce věřit, jak ten čas letí.

K muzice či hraní na bicí vás to časem už netáhlo?

Zpívání jsem si v muzikálech sem tam dopřál, ale to hraní s kapelou mi docela scházelo. Kolikrát jsem škemral, zda bych si s brněnskými kapelami, co hrály po barech, nemohl pár skladeb na bicí zahrát. Ale nebylo to tak často. Až v roce 1989 se kroměřížští muzikanti rozhodli uspořádat setkání všech hudebníků, kteří na čá-jích v Kroměříži vystupovali. Oslovili i mě a já

rád souhlasil. Pozvali také naše vrstevníky, kteří na ty čaje v minulosti chodili, a k našemu překvapení jich přišlo docela dost. Dohodli jsme se nakonec, že se budeme všichni scházet každých pět let. A to setkávání má už docela tradici. Já si dokonce zase koupil bicí soupravu.

Hraní na bicí jsem měl možnost uplatnit i v divadle. Třeba v *Krvavé Henrietě* v roce 1987, nebo v závěru hry *Škola základ života* v roce 2010. To jsme předvedli divákům, že se při zpívání umíme na různé hudební nástroje docela obstojně sami doprovodit. Dokonce i v televizních *Bakalářích* jsem si díky hře na bicí zahrál v povídce *Doktor a bubeník*. Bylo to o klukovi, kterému lis rozdrtil pár prstů na ruce, a on prosí doktora, aby mu dal ruku zase do pořádku, že nutně potřebuje hrát na bicí. A doktorovi – v podání Jiřího Sováka – se to nakonec podaří.

Takže na divadelní scéně už netrávíte tolik času jako dřív ?

To rozhodně ne. Je logické, že hlavní roli v nějaké hře mi vedení divadla už nenabídne. Ani nevím, jestli bych třeba roli Čochtana v *Divotvorném hrnci* – kterou jsem tady hrál v roce 1992 – dnes ve svém věku utáhl. Přicházejí nové inscenace a ty starší se prostě stahují. Tak se stalo, že se stáhla i hra *O myších a lidech*, kde jsem měl za parťáka psa a možnost zahrát si v čino-hře roli Candyho. I po letech se stále ještě na repertoáru drží hra *Brouk v hlavě*, která je pro mě hlavně v závěru trochu sportovním výkonem, ale jsem rád, že se to stále divákům líbí. Nám ostatně taky. A jako absolvent katedry syntetických žánrů – stručně řečeno muzikálu – mám prozatím možnost zahrát si malé role v muzikálech *TITANIC* a *Poslední loď*. Zkoušení posledně jmenovaného titulu jsem si vrchovatě užil. Všechny postavy kromě té mé (Dělník v loďnici) byly alternované. Alternace se střídaly, jen já na scéně stále zůstával. A pochopitelně pak odehrál zatím všechny reprízy. Doufám, že muzikál *Poslední loď* nebude taký tím posledním, co mě u divadla potká... Kdo ví. Třeba se najde ještě někde rolička typu „paní, nesu vám psaní“. ☺

*Za vzpomínání děkuje
optimismus a zdraví přeje Miroslav Homola,
foto: Tino Kratochvíl*

POKLADNA MDB

Všichni je znáte. Každý z vás s nimi přišel do kontaktu – při koupi vstupenek, výměně abonentního představení, hledání volných sedadel, či když jste prostě jen potřebovali poradit.

Pokladny Městského divadla Brno jsou prvním místem setkání diváka a divadla. Tady to všechno začíná. Tady se rozhoduje o důležitých věcech! Najdou pro mě hezká místa v den, který potřebuji? Můžu zbytek doplatit kartou, když nemám dost hotovosti? Prozradí mi, na kterou alternativu se můžu těšit? Poradí mi, kam mám jít, když jdu do Městského poprvé? Pomůžou mi vymyslet hezký dárek pro mé blízké? A podle toho, jak jste úspěšní na pokladně, se pak odvíjí i vaše další zážitky v našem divadle.

Význam pokladny a jejich zaměstnankyň je nám samozřejmě velmi dobře znám. A proto bychom vám je nejen rádi blíže představili, ale zároveň své kolegyně i odměnili.

Práce s lidmi totiž není vždy jednoduchá. Každý máme své starosti, nevolnosti a strasti – a to na obou stranách skleněné přepážky... Jenže skleněná přepážka na divadelních pokladnách by se rozhodně nikdy neměla stát první frontovou linií, na níž se komunikace mezi pokladní a divákem zakalí neporozuměním a našimi osobními problémy. Vždy je nutné zachovat vstřícnost

a laskavost, být empatický, ochotný a nápomocný. Naše paní pokladní k tomu všemu samozřejmě ještě precizně ovládají prodejní systém, který skrývá mnohé taje a inforatická zákoutí. Mnohdy také zvládají komunikaci se zákazníky hned na několika úrovních – osobní, mailové i telefonické. Jsou zatíženy peněžní zodpovědností. A ruku na srdce – i jejich pracovní doba není úplně jednoduchá a obvyklá: od rána do noci, ve všední dny, víkendy i svátky... A ačkoli jsou šikovné a dovedou vyřešit spoustu požadavků a úkolů, ocitají se bohužel často i v patových a frustrujících situacích – tak rády by vzkřísily vaše propadlé vstupenky, které jste si nestihli vyvednout, nebo vám našly místa do bližší řady či na vyprodaná představení, ale když jsou sedadla prodaná, opravdu vám nedokážou nijak pomoci, ač by chtěly sebevíc.

Věříme, že vaše zážitky a zkušenosti s našimi kolegyněmi v pokladnách MDB jsou jen a jen pozitivní. Bohužel však patří pokladny k těm pracovištím, na která jaksi „nedohlédneme“. Ocenění práce hereců, muzikantů, osvětlovačů a zvukařů, krejčovců, výrobců kulís, maskérek a dalších slyšíme ve vašem potlesku či si přečteme v recenzích v tisku a na internetu. Ale pochvaly určené pokladním se k nám bohužel mnohdy nedostanou. Což je nesmírná škoda!

Proto budete moci od měsíce prosince ohodnotit naše kolegyně v anketě o nejmilejší pokladní! Napište nám, jak jste byli spokojeni, čím vás překvapily, pomohly, potěšily. A pokud jim třeba něco nejde, upozorněte nás na to prosím, abychom se v tom mohly zlepšit a komunikace mezi naším divadlem a našimi diváky tak byla perfektní.

Anketa o nejlídnější pokladní

V měsíci prosinci a lednu budete moci hlasovat, která z našich pokladních je pro vás ta „nej“. V pokladnách (centrální i ve večerních na Činoherní a Hudební scéně) najdete hlasovací lístky s jednoduchým výběrem ze tří smajlíků, kterými zhodnotíte, jak jste byli s danou kolegyní spokojeni. Bude nutné jen připsat její jméno. Pokud se ovšem budete chtít rozepsat – sdělit nám vaši zajímavou zkušenost z pokladny či vaše postřehy a nápady, budeme jediné rádi! A v případě, že se budete chtít zúčastnit losování o hezké divadelní ceny, kterými odměníme vaši aktivitu, napište nám prosím i vaše jméno a emailový či telefonický kontakt.

Sběr vašeho hodnocení bude probíhat nejen v papírové formě v pokladnách MDB, ale také na internetu. Na divadelním facebooku a v aktualitách webu www.mdb.cz najdete odkaz na hlasovací formulář. Děkujeme vám a těšíme se na vaše hodnocení!

Helča

Rozzářená blondýnka je nejčerstvějším pokladním přírůstkem, novou životní a pracovní etapu, která pro ni byla trefou do černého a splněným snem, zahájila před rokem a půl. Je velmi komunikativní, při kontaktu s lidmi se cítí jako ryba ve vodě a samotné kulturní prostředí i atmosféra divadla jsou jí velmi blízké a sympatické. Má dva skvělé syny, dvě úžasné snachy a tři malá vnoučátka, čas strávený s nimi jí vždy dobije baterky. Na divadlo nezapomíná ani ve svém volném čase, ráda chodí na naše představení, ale i s pejskem na procházky, v létě moře, v zimě lyže... Nudit se prostě neumí.

Dáša

Dalo by se říci, že tahle hnědooká dáma je s pokladnou MDB spjata snad odjakživa. Svoji práci totiž zodpovědně vykonává neuvěřitelných 24 let! Obsluhovala ony nekonečné tříhodinové fronty před zavedením internetového prode-

je. A mnohé z vás, kteří jste v nich stáli, si stále velmi dobře pamatuje! Za ta léta viděla spoustu krásných představení jako třeba *Přelet nad kukaččím hnízdem*, *Vlasy* nebo samozřejmě legendární *West Side Story*. A jak sama říká: „Těším se do práce, to, že jsem tady tak dlouho, svědčí o tom, že se mi tady líbí.“ Milé a příjemné zpestření je pro ni hlídání vnoučka nebo třeba cestování – letošní léto strávila na cestách krájem po České a Slovenské republice.

Bernadeta

Usměvavá brunetka usedla nejprve před osmi roky na recepci MDB, aby se po několika letech přesunula do pokladny. Ke kultuře a umění ji to táhlo odjakživa, i proto si zvolila studium na polygrafické škole. Dlouhé sezení v práci si ráda kompenzuje pohybem – plaváním, jízdou na kole či procházkami v přírodě. Prochodila třeba Tatry a na kole projela Skotsko, teď už ale cestuje spíše prostřednictvím cestopisných pořadů a knih. Do dálav ji to ale táhne pořád, ideálně k moři – pozorovat někde na ostrově západ slunce a užívat si na pláži duchodového klidu...

Romana

Nejmladší členka pokladní „crew“ je v divadle již osmým rokem, ačkoli jí to tak vůbec nepřipadá. V divadle zkrátka plyne čas jinak! Má ráda práci s lidmi, ale v budoucnu by si chtěla vyzkoušet i jinou, více tvůrčí práci. Kromě divadla je častou návštěvnicí koncertů – hlavně těch, které pořádá Tomáš Klus, ten je její srdcejší záležitostí. Nenechá si ujít ani příležitost zajít si do kina, kde dříve pracovala na stejné pozici jako nyní v MDB, nejráději má animák nebo horor.

Martina

Příchod nakrátko stríženě zrzky do pokladny se pojí s otevřením Hudební scény MDB, tedy s dobou před patnácti lety, během kterých si stihla třikrát „odskočit“ na mateřskou dovolenou. Provoz se třemi dětmi je o to náročnější, že v divadle pracuje i její manžel, a to jako osvětlovač a „ruka pro všechno“ v Bezbariérovém divadle Barka. Kultuře se věnuje nejen pasivně, ale i aktivně – zpěvem v kapele či hraním v divadelním uskupení Jára Pokojského, na jehož činnosti se podílejí lidé s různými formami handicapu. Zahrála si například roli Olympie v komedii *Brouk v hlavě*.

*Text: Lenka Kovářiková,
foto: Tino Kratochvíl*

Městské divadlo Brno

KOMEDIE & PARTY
aneb
v pořadí již dvacátá
SILVESTRPARTY
v Městském divadle Brno

SILVESTR 2019
31. 12. 2019 od 18.00 hodin
(až do rána Nového roku 2020)

Johann Nepomuk Nestroy
PRO NIC ZA NIC

klasická komedie

režie Mikoláš Tyc překlad Josef Balvín

kostýmy Alexandra Grusková scéna Andrej Ďurík hudba Karel Cón

Po skončení slavnostního představení zábavní program s občerstvením:

k tanci a poslechu hraje Orchester Městského divadla Brno i cimbálová muzika Václava Kovářika i oldies diskotéka Jindry Eliáše několik chodů pestrého rautového občerstvení se skvělými nápoji i slavnostní přípitek o půlnoci na jevišti (vše v ceně vstupenky – místenky)

1800-2100 Kč

Johann Nepomuk Nestroy:
PRO NIC ZA NIC

„Stvořitel chtěl jednou stvořit hru a splácal dohromady takový kus pod názvem ‚Láska‘. Ohromný úspěch, nával u pokladny, vyprodaný sál. Úspěchem oblužený stvořitel napsal druhý díl – ‚Manželství‘. A jak už to u takových seriálů bývá – propadák.“

Pokud má středoevropský prostor nějakého komediálního klasika, je jím nepochybně Johann Nepomuk Nestroy. Je to dáno především díky kvalitám jeho komedií nabitých mimořádnou divadelností, nápaditostí zápletek, umného snování všech komických omylů a nedorozumění a nebývalé vyříbených dialogů, prospěkovaných proslulými nestroyovskými bonmoty („Ještě, že utápím svůj smutek ve víně, jinak bych mohl propadnout chlastu!“). Protagonisty Nestroyovy komedie jsou kočovní herci Artur a Pícl – první z nich se dostává do milostných eskapád, které ho nutí k nejrůznějším převlekům a intrikám, druhý to vše ironicky komentuje. Základním paradoxem této komedie je skutečnost, že lásce ústřední milostné dvojice zde vlastně nic nestojí v cestě. Artur miluje slečnu Emu Bušovou, aniž ví, že Emá je schovankou jeho strýčka, továrníka Truchlanta. A pan Truchlant se rozhodl, že Emu provdá – právě za Artura. Artur se ovšem mylně domnívá, že Truchlant si chce Emu vzít sám, a začne plánovat její únos...

Nestroy bravurně ovládá principy zápletkové komedie, dokáže je propojit se svěbytnou poezií života kočovných herců a zároveň si nad vším snaživým lidským hemžením udržuje lehounký nadhled, laskavý a pobavený zároveň. Příznivci chytré zábavy v nostalgickém rakousko-uherském stylu se mají určitě nač těšit.

Režie: Mikoláš Tyc
Hrají: Jan Brožek, Aleš Slanina, Petr Štěpán, Barbora Goldmannová, Milan Němec, Eliška Skálová, Marco Salvadori, Michal Isteník, Marek Hurák a Lucie Bergerová.

Miloš Urban, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský:
SANTINIHO JAZYK

Miloš Urban je nepochybně jednou z nejvýraznějších postav české porevoluční literatury. Čtenáři milován, kritiky ctěn, jeho knihy jsou překládány do cizích jazyků, natáčejí se podle nich televizní inscenace a filmy... A přesto je Městské divadlo Brno prvním českým divadlem, které získalo práva na dramaturgii jedné z Urbanových próz! Jedná se o román *Santiniho jazyk*, mysteriózní příběh, který velmi umným způsobem propojuje thriller s mystikou. Reklamní „kreativec“ Martin Ur-

mann dostane ve své firmě nečekaný úkol: objevit univerzální větu, reklamní slogan, který by fungoval za všech okolností a dokázal prodat cokoli. Urmann uvěří – pod vlivem setkání s tajemnou dívkou, která čte v metru knihu o světcích, hvězdách a kostelích – že tuto větu lze najít jako zašifrovaný vzkaz v geniálních stavbách barokního architekta Jana Blažeje Santiniho. Netuší ovšem, že jeho pátrání bude lemováno bizarními vraždami, tajuplnými vzkazy z minulosti a prazvláštní milostnou zápletkou...

Vzhledem k blízkosti dvou epochálních Santiniho staveb, v nichž se román zčásti odehrává (Křtiny a Rajhrad), se v našem divadle stává *Santiniho jazyk* i počtou brněnskému genu loci, jako byla v nedávné době dramaturgická *Skleněného pokoje*.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Dušan Vitázek, Petr Halberstadt, Jakub Uličník, Andrea Zelová, Jan Apolenář, Kristýna Daňhelová, Eliška Skálová, Aleš Slanina, Jan Brožek, Barbora Goldmannová a další.

Sting, Lorne Campbell, John Logan, Brian Yorkey:
POSLEDNÍ LOĎ

Bývalý frontman skupiny The Police, anglický hudebník pohybující se na rozhraní všech žánrů a příležitostný herec Sting se narodil v anglickém městě Wallsend a prožil celé své dětství v bezprostřední blízkosti místních obrovských loděnic. To odtud poprvé na moře vyplula Carpathia, která v roce 1912 zachránila přeživší pasážéry z Titanicu. To tady se poprvé dotkla vodní hladiny luxusní největší loď světa – Mauretania. A právě z tohoto města, které je pevně svázané s těžkou a námáhavou prací na stavbách lodí, utíká stejně jako Sting i hlavní postava jeho muzikálu – Gideon Fletcher. *Poslední loď* vzdává hold ztraceným mužům průmyslového věku, vrací důstojnost těm, jejichž práce zmizela za moře. „Je to citová záležitost,“ říká Sting. „A nejen pro mě. Viděl jsem plakát dospělých chlapy...“ Kritici označují tento výjimečný muzikál za „svědné dílo, jež se řadí k tomu nejlepšímu, co rocková a popová hudebníci pro Broadway napsali. Sting v něm dokázal něco, co bylo neuvěřitelně obřížně. Zachoval si svůj styl, a přitom napsal divadelní písně, které nesou příběh.“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristián Pekar nebo Dušan Vitázek, Lucie Bergerová nebo Radka Coufalová, Dagmar Křížová nebo Viktória Matušová, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Zdena Herfortová nebo Jana Musilová a další.

PROGRAM PROSINEC

PROGRAM LEDEN

ČINOHERNÍ SCÉNA				HUDEBNÍ SCÉNA				ČINOHERNÍ SCÉNA				HUDEBNÍ SCÉNA						
1.12.	ne	19.00	Santiniho jazyk	D	1.12.	ne	18.30	Mamma Mia!	zadáno	2.1.	čet	19.00	Pro nic za nic	AB4	2.1.	čet	18.00	Mamma Mia!
5.12.	čet	19.00	Pro nic za nic	C4	2.12.	po	19.00	Mamma Mia!		3.1.	pá	19.00	Pro nic za nic	E5	3.1.	pá	19.00	Mamma Mia!
6.12.	pá	14.00	Pro nic za nic		3.12.	út	18.00	Mamma Mia!		4.1.	so	19.00	Pro nic za nic	AB6	5.1.	ne	17.00	Tříkrálový koncert
6.12.	pá	19.00	Pro nic za nic	AB5	4.12.	st	19.00	Mamma Mia!		5.1.	ne	19.00	Pro nic za nic	D	7.1.	út	18.00	Mamma Mia!
7.12.	so	19.00	Pro nic za nic	P	5.12.	čet	18.00	Mamma Mia!		6.1.	po	19.00	Pro nic za nic	AB1	8.1.	st	19.00	Mamma Mia!
8.12.	ne	19.00	Pro nic za nic	E7	6.12.	pá	18.00	Mamma Mia!	zadáno	7.1.	út	19.00	Santiniho jazyk	AB2	9.1.	čet	18.00	Mamma Mia!
9.12.	po	19.00	Pro nic za nic	A1	7.12.	so	14.00	Mamma Mia!		8.1.	st	19.00	Santiniho jazyk	A3	10.1.	pá	14.00	Mamma Mia!
10.12.	út	19.00	Pro nic za nic	C2	7.12.	so	19.00	Mamma Mia!		9.1.	čet	19.00	Santiniho jazyk	C4	10.1.	pá	19.00	Mamma Mia!
11.12.	st	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		8.12.	ne	14.00	Mamma Mia!		10.1.	pá	19.00	Santiniho jazyk	AB5	11.1.	so	14.00	Mamma Mia!
12.12.	čet	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	zadáno	8.12.	ne	18.00	Mamma Mia!		11.1.	so	19.00	Jakub a jeho pán		11.1.	so	19.00	Mamma Mia!
13.12.	pá	19.00	Žebrácká opera	C5	9.12.	po	19.00	Mamma Mia!		12.1.	ne	18.00	Osmýčky		12.1.	ne	14.00	Mamma Mia!
14.12.	so	19.00	Jméno		10.12.	út	14.00	Mamma Mia!		13.1.	po	18.00	Lakomec	PP2	12.1.	ne	18.00	Mamma Mia!
15.12.	ne	18.00	Anna Karenina		10.12.	út	18.00	Mamma Mia!		14.1.	út	18.00	Lakomec	PP1	13.1.	po	19.00	Lev v zimě
16.12.	po	18.00	Anna Karenina	PP2	11.12.	st	19.00	Mamma Mia!		15.1.	st	19.00	Santiniho jazyk	AB3	14.1.	út	18.00	Mamma Mia!
17.12.	út	19.00	Čarodějky ze Salemu	V2019	13.12.	pá	18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků		16.1.	čet	19.00	Santiniho jazyk	A4	15.1.	st	19.00	Mamma Mia!
18.12.	st	19.00	Čarodějky ze Salemu	T2019	14.12.	so	14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků		17.1.	pá	19.00	Žebrácká opera		16.1.	čet	18.00	Mamma Mia!
19.12.	čet	19.00	Žebrácká opera	AB4	14.12.	so	18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	100. repríza	18.1.	so	19.00	Žebrácká opera	A6	17.1.	pá	19.00	Mamma Mia!
20.12.	pá	19.00	Žebrácká opera	A5	15.12.	ne	14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	zadáno	19.1.	ne	18.00	Skleněný pokoj		18.1.	so	14.00	Mamma Mia!
21.12.	so	19.00	Splašené nůžky		17.12.	út	18.00	Horečka sobotní noci		20.1.	po	19.00	Skleněný pokoj		18.1.	so	19.00	Mamma Mia!
22.12.	ne	18.00	Křídla 2018/2019		18.12.	st	19.00	Horečka sobotní noci		21.1.	út	19.00	Pro nic za nic	E2	19.1.	ne	14.00	Mamma Mia!
27.12.	pá	19.00	Donaha!		20.12.	pá	18.00	BIG		22.1.	st	19.00	Zdenek Merta u klavíru		19.1.	ne	18.00	Mamma Mia!
28.12.	so	19.00	Donaha!		21.12.	so	14.00	BIG		23.1.	čet	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)		21.1.	út	19.00	Poslední loď
29.12.	ne	18.00	Donaha!		21.12.	so	18.00	BIG		24.1.	pá	18.00	Anna Karenina	P18	22.1.	st	19.00	Poslední loď
30.12.	po	19.00	Pro nic za nic		22.12.	ne	18.00	Vánoční koncert Javory + Javory beat		25.1.	so	18.00	Anna Karenina		23.1.	čet	19.00	Poslední loď
31.12.	út	18.00	Pro nic za nic	silvestrovská premiéra	23.12.	po	18.00	Vánoční koncert Javory		26.1.	ne	18.00	Anna Karenina	PPP	24.1.	pá	19.00	Poslední loď
					27.12.	pá	19.00	Mamma Mia!		28.1.	út	19.00	Pro nic za nic	A2	25.1.	so	18.00	Poslední loď
					28.12.	so	14 a 19	Mamma Mia!		29.1.	st	19.00	Pro nic za nic	A3	26.1.	ne	18.00	Poslední loď
					29.12.	ne	14 a 18	Mamma Mia!		31.1.	pá	18.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)					
					30.12.	po	14 a 19	Mamma Mia!										
					31.12.	út	14.00	Mamma Mia!										
					31.12.	út	18.00	Mamma Mia!	silvestrovské představení									

Lev Nikolajevič Tolstoj:
ANNA KARENINA

„Anna Karenina je divadelní událostí“, „Vysoce profesionální inscenace po všech stránkách“, „Karenina se zadře pod kůži“... Kritika i diváci se jednohlasně shodují – nová dramaturgie ruského románu je neskutečným zážitkem!

„Všechny šťastné rodiny jsou si podobné, každá nešťastná rodina je nešťastná po svém.“ Výmluvný postřeh giganta ruského románu otevírá jednu z nejslavnějších psychologických sond vnímavé ženské duše a jeden z nejpůsobivějších obrazů ženství v dějinách literatury. Tolstoj, inspirovan skutečnou událostí – sebevraždou Anny S. Zykové, mladé nevěrné družky jeho souseda, statkáře Bibikova – vytvořil příběh o skandálním poklesku „dobře provdané“ krásky, která je postavena před fatální, a přitom svobodnou volbu mezi dosavadním životem v nelásce konvenčního manželství a přirozeným právem na štěstí. Citové vzplanutí choti vysokého státního úředníka Karenina k důstojníkovi Alexeji Vronskému je pro Annu o to tragičtější, že na rozdíl od dobových mravokárců nechce, ba nedovede být neupřímná – nejen k sobě, ale i ke svým blízkým: cizoložným poměrem ani jeho následky se netají, opouští manžela i syna Sergeje a dostává se tak do konfliktu s prostředím, v němž vyrostla a žila. Milostný příběh ženy z aristokratických kruhů se odvíjí na historickém pozadí společenského života s jeho pokryteckou morálkou.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Ivana Vaňková, Jan Mazák, Jiří Mach, Milan Němec, Michal Isteník, Petra Šimberová, Markéta Sedláčková, Pavla Vítázková a další.

David Shire, Richard Maltby Jr., John Weidman:
BIG

Joshi Baskinovi je dvanáct. Kdykoli potká Cynthii, zastaví se mu dech a nezmůže se na slovo. Je to pro něj nová zkušenost, neví, co si s takovými pocity počít. Dětství končí, začíná puberta. Chtěl by Cynthii oslovit, zvláště když se dozví, že ani on není dívce lhostejný. Když se však v její společnosti chová nemožně, vysloví u tajemného automatu v zábavním parku přání „být velký“. A druhého dne se probudí v těle třicetiletého muže. A tak začíná bláznivý kolotoč situací, v nichž se vyspělý muž s duší dítěte pokouší přežít ve složitém světě dospělých. Vystrašená matka jej samozřejmě nepozná a vyhodí ho z domu. Naštěstí mu však už

stane dětský kamarád Billy, který mu na cestě za návratem do původního těla všemožně pomáhá. Muzikálová adaptace slavného filmu v hlavní roli s Tomem Hanksem měla premiéru na Broadwayi v roce 1996, byla nominována hned na pět Cen Tony a zaznamenala téměř dvě stě repríz. Hravá hudební komedie s prvky fantasy s energickou, současnou hudbou a misty až bláznivým dějem nabízí dechberoucí zábavu pro celou rodinu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jan Brožek nebo Jonáš Florián, Adam Gazdík, Josef Gazdík, Zdeněk Junák nebo Jan Mazák, Tereza Martinková nebo Viktória Matušovová a další.

Arthur Miller:
ČARODĚJKY ZE SALEMU

Na začátku příběhu stála obyčejná žárlivost odvražené mladé dívky, která se pokusila svěst ženatého muže. Na jejím konci přibývá šibenic pro nevinné a teror maskovaný tváří legálního soudu se šíří dál a dál...

Historické drama Arthura Millera, jednoho z největších dramatiků 20. století, se zakládá na skutečných událostech. „Čarodějnický“ soudní proces, k němuž došlo v massachusettském Salemu v roce 1692, je jednou z nejtemnějších kapitol amerických dějin. Příběh o tom, jak se z nejprve nevinného nočního dobrodružství mladých dívek postupně stává krutý a nesmyslný hon na čarodějnice, psal Miller jako analogii mcarthismu v Americe 50. let. Hra však i dnes ukazuje svou nadčasovou sílu, neboť davová hysterie, potřeba prosazovat totalitně jedinou „svatou pravdu“ za každou cenu i touha vyříditi si účty s bližním pod zástěrkou boje za spravedlnost bohužel existují ve všech dějinných obdobích i zřiznicích.

Millerovo drama je dnes považováno za střed amerického dramatického kánonu a za pětadesát let od svého vzniku nikdy neopustilo světová jeviště. Roli hrdého Johna Proctora, farmáře, který se neohroženě postaví soudní zvěři, si vyzkoušeli herci jako Daniel Day-Lewis či Liam Neeson. Uvedením *Čarodějky ze Salem* vstupuje na jeviště Městského divadla Brno velký, strhující dramatický příběh.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Petr Štěpán, Lenka Janíková, Eliška Skálová, Barbora Goldmannová, Jan Mazák, Michal Isteník, Viktor Skála, Zdeněk Junák, Petr Halberstadt a další.

Videňská 108, 619 00 Brno, tel.: +420 547 423 211, fax: +420 547 423 221, e-mail: arko@arko-brno.cz, www.arko-brno.cz

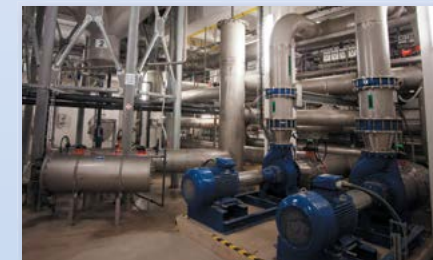
GENERÁLNÍ DODAVATEL STAVEB

ZAMĚŘENÍ SPOLEČNOSTI:

- Vodohospodářské stavby – čistírny odpadních vod – úpravy vod
- Pozemní a dopravní stavby
- Provozování vodohospodářských zařízení
- Nízkoteplotní sušení kalů
- Šnekové lisy
- Termická hydrolýza
- Výroba a dodávky turbodmychadel a turbokompresorů
- Dodávky rootsových dmychadel
- Dodávky šroubových kompresorů

ÚV Znojmo

ÚV Mostiště

ÚČOV Bratislava

Jaroslav ZÁDĚRA

KDYŽ JE NĚKDE DÍRA, POSTAVTE TAM ZÁDĚRU!

**Rozhovor s Jaroslavem Záděrou,
díl druhý**

Papír prý snese všechno, ale všechno se na něj určitě přenést nedá. Třeba chut' skvělého guláše, který jevištní mistr MdB, herec malých, leč výrazných rolí, příležitostný scénograf, zpěvák a permanentní pábítel Jaroslav Záděra připravil pro dva hladové dramaturgy k tomuto rozhovoru. Nebo jiskru v oku téhož, když s výkřikem „Vítejte v pořadu Mrdáme na chudobu!“ otevírá pro tytéž dramaturgy lahvové plzně. Dámy a pánové, vítejte v druhém dílu naší rekapitulace páně Záděrovy životní cesty.

Jak ses vlastně dostal do kontaktu s brněnským undergroundem?

Já pocházím ze Silůvek u Brna, z malé vesničky. A v šestnácti letech už jsem bydlel sám v Brně a už to jelo. Potkal jsi lidi, ty tě nějak zaujali, poznal jsi s nima další lidi, ti ti něco půjčili, všelijaký ty věci přes průklepáky psaný, a samozřejmě jsi s nima seděl v hospodě, teda v hospodách. To je pak rychlý. A dobrý!

Univerzita života...

Já ani nevím, kdo byl ten první, kdo mě nějak zasvětil. Asi Sonny Halas. Když mi bylo šestnáct a Sonny šel ve své černé košili, metrový fous, já jsem se na něj díval jako na nějakou modlu a on se zastavil a řekl: „Nazdar! Přijď zítra ke Kubovi na Anču!“ (Čímž myslel slavnou hospodu na Anenské ulici.)

A tak ses stal pábíteckým učněm.

No takhle to bylo. Pak jsme pořád vymýšleli nějaký věci, kapely a tak. To byly výborné věci. Já jsem roky hrával na bici, jenom proto, že jsem přišel pozdě na první zkoušku. Kdybych přišel o hodinu dřív, tak jsem mohl být klidně kytarista.

A chtěl jsi být kytarista?

Nechtěl, vole! To jsou divní lidi, kytaristi. Ale třeba jednou Jerva přišel s tím, že bude kapela, která se bude jmenovat Podkarpatská kosa, vymyslel složení, ale ta kapela nikdy nehrála. Nikdy! Ale ty lidi se scházeli. A výborný bylo, že po letech se sedělo někde na pivu a byli tam i o deset let mladší lidi a byl tam mladej kluk, kterej tvrdil, že má doma nahraný koncert Podkarpatské kosity. To si myslím, že je nejvíc, co můžeš dokázat.

Já, Milan Kozelka, kníže a Jim Čert

Ty jsi dnes už – dá se říct – i výrazný herec Městského divadla Brno. Kdy jsi na zdejší jeviště vylezl poprvé?

Asi v *Bastardovi*. My jsme tam obchodili nějaký kolečko se svícnama a pak jsme vylezli na stojny v kostýmech. Já už si to nepamatuju. Ale jedno je hotová věc. Kdo a kolik velkých herců mělo to štěstí odehrát třeba čtyřicet představení ve Zlaté kapliče jako já a Homer. *(smích)*

Od té doby jsi hrál v kdečem.

Ano, když je někde díra, postavte tam Záděru!

No počkej, už jsi několikrát byl i na plakátu jako tvář inscenace.

Slávě se neubráníš.

Stalo se někdy, že ses režisérovi roli odmítl? Že sis řekl, to už ne, to už musí hrát opravdový herec?

Když to bylo třeba, tak jo, když to nebylo třeba, tak ne. Mě to baví.

Míváš trému?

Než na to jeviště vlezu, tak mám. Ale to mám i s kapelou. Ne zas nějak moc, že bych někde blbl do umyvadla. Ale v divadle ještě o sto procent víc než s kapelou.

Protože tam nejsi sám za sebe?

Asi to bude tím.

A máš nějaké role, na které s láskou vzpomínáš? Kdyby přišla Sylva Smutná a řekla „Jar-do, vyber si, co chceš, my ti to příští měsíc nasadíme“, tak bylo by něco, co by sis chtěl znova zahrát?

Já bych řekl „Sylvo, nic tam nedávej, uděláme si volno.“ *(hurónský smích)* Ne, vážně. Teď bych měl říct jak Bohdalová „Každá role pro mě byla krásná!“, ale na to kašlu. Napište tam, že toho bylo tolik, že si mistr nevzpomíná.

Dobře. A máš radši role s textem, nebo bez textu?

Já bych to chtěl někdy i zkusit, mít víc textu. Ale neumím mluvit správně. Ale když mám říct jenom tři slova, tak mám pocit, že kdybych jich měl říct patnáct, tak to bude lepší. Nejhorší je, když máš říct jen jedno slovo.

Co byla tvoje největší role?

Já si myslím, že největší prostor mám vlastně teď v *Osmýčkách*. Tam jste mně důvěřovali, až jsem se vám divil.

A kdy se z tebe stal scénograf?

Nevím. Já jsem někde četl, že Peter Brook říkal, jak se člověk stane režisérem: že se za něho prohlásí. Tak já jsem to takhle udělal.

Takže ty ses rozhodl v jednom momentě prohlásit, že seš scénograf?

Ne, to jsem nikdy netvrdil, že jsem scénograf. Já jsem spíš řekl, když to chceš, tak já ti tu scénu udělám.

Prostě jsi postavil už tolik scén, že sis řekl „To bych vymyslel taky a líp“?

Né, to né! Oni jsou všichni strašně šikovní, fakt!

Tak co sis řekl?

Říkal jsem si „já bych tohle udělal tak“. Ne že bych to uměl taky, ale „já bych tu inscenaci udě-

Poslední večeře – lidi, abych i já mohl být člověk

lal třeba tak“. První jsem dělal malou operu do Barky, Lindě Keprtové. Ale fakt je, že už před tím jsem dělal ne přímo scény, ale třeba když jsme s kapelou křtili nějakou desku, tak už jsem se tím bavil, že to tam musí nějak vypadat a fungovat. Ale necítím se jako scénograf a o práci si neříkám.

Ani jako herec? Nikdy jsi nepřišel za režisérem, že bys tam chtěl být?

Ne, nikdy! I když jsem vždycky věděl, že bych tam něčemu mohl pomoci, ale čekal jsem, až na to přijde ten režisér. Říkal jsem si, má u sebe dobrý dramaturgy, oni na to dojdou. (*dábelský smích*)

Ale nabídky přicházejí pořád, ne? I herecké, i scénografické.

Dá se říct, že jo. Ne nějak úplně moc, ale je to tak, jak to má být. Já to tak mám i s tou kapelou. Že nás nikdo nepase a hrajeme jen tam, kde nás někdo osloví, ať tam hrajem.

A jak zvládá nekonformní živel jako ty být vedoucím nějakého pracovního kolektivu?

Hele, ten základ je tak dobrý, že kluci žádného nadřazeného vlastně nepotřebují. Což je kumšt, takhle to dovést. Takže nemusím na nikoho křičet, což su rád, protože to dělám nerad. On když někdo nefunguje, tak mu to borci řeknou sami. A já se pak jen s ním domluvim na nějaké dohodě.

Jakou scénu staví kulisáci nejraději?

Žádnou!!! (*hurónský smích*) Každý má radši, když přijdeš do toho našeho ústavu a za dvě hodiny si můžeš dát to kafe. Prostě se drbat pět hodin s nějakou konstrukcí je dřina. I když to máš rád a víš, že je to dobrej špil.

Jsi u divadla rád?

To víš že jo. Jsou tu ty ženský, a to je na tom hezký, ne, vy kluci moji kudrnatí! Že jsou tu hezký ženský. To je třeba podstatně lepší než v Teplotech!

Máš na závěr rozhovoru nějaké poselství národům?

Tomáš Urbánek, kolega z kapely, ředitel Psychologického ústavu Akademie věd, s kterým já trávím spoustu času, protože mě potřebuje (*dábelský smích*), mi říká, že nezná druhého člověka, který by tak spojoval různé lidi jako já. A já si myslím, že je to trochu i pravda. A že je to důležité, lidi spolu musí mluvit. A třeba se i nasírat. A třeba i trochu schválně, ale mluvit spolu. A na tom já dělám. Proto u sebe doma pořádám takové dny otevřených dveří, kdy sedí někdy i ředitelé velkých firem se šupákem v kuchyni na židli jenom v trenkách, pijou kořalku a jsou taky jednou šťastní. Na škodu ovšem, myslím si, není, že při odchodu z baráku má každý možnost si přečíst na vchodových dveřích na státním znaku: Pozor! Za dveřmi je Česká republika!

*Otázky kladli Miroslav Ondra a Jan Šotkovský,
foto: archiv JZ*

Martin HAVLÁT

CHTĚL BYCH ZKUSIT I PŠTOSY, ALE TO MI NEPROJDE

Činorodý, usměvavý sympat'ák Martin Havlát je vedoucí skupiny violoncell orchestru Městského divadla Brno. Jak je zvykem v těchto rozhovorech, naši hudebníci jsou renesanční lidé překvapivého záběru. A Martin Havlát není výjimkou.

Já bych chtěl jenom pro začátek připomenout, že nejsem Martin Havlát, ten slavný hokejista!

Ano, já vím. Martin Havlát, slavný violoncellista.

Slavný ne. Obyčejný violoncellista.

Dobře, Martin Havlát, violoncellista. Jak padla volba zrovna na tento nástroj?

To byl omyl. Já jsem miloval lesní roh z televize, odmalička. V pěti letech jsem říkal, že na to chci hrát. Potom přišlo období nástupu do „lidušky“, šestý, sedmý rok, přišli jsem tam a oni mi řekli, že na to nemám zuby. Což byla blbost. V dechovém oddělení už bylo plno a zrovna pan učitel Rajniš, co vyučoval violoncello, měl místo, tak rodiče přesvědčili, ať mě dají na cello. A tak to začalo.

Ale už jste u toho zůstal, takže jste se asi s nástrojem smířil.

Jasně, že jsem se s ním smířil. I když mi to celou dobu vadilo. Byl to velký nástroj, později jsem si ho musel tahat sám, ale ano, smířil jsem se. Držel mě u toho můj táta, on je houslista a byl to takový otec-ras. A já jsem mu za to hrozně vděčný, protože to je tak nádherné povolání, svobodné.

Vaše hudební cesta byla docela jednoduchá: po základní škole konzervatoř a pak hned do orchestru Zpěvohry Národního divadla Brno.

Přesně tak. Na základce jsem byl průserář, to bylo hrozné. Teprve když jsem přišel na konzervatoř, začal jsem nějak fungovat. Až tam jsem si uvědomoval, že takhle by to nešlo. Ale stejně jsem nebyl studijní typ, nebavilo mě to. Takže když jsem se dozvěděl, že by bylo možné hned po konzervatoři nastoupit do Zpěvohry, to bylo v roce 1997, tak mě nějaké další studium – třeba na JAMU – vůbec nelákalo. Dál studovat ne! Jít hrát. Tak jsem tam nastoupil už v šestáku a po absolutoriu potom na plný úvazek. Bylo to takové hození do vody.

A nepřemýšlel jste někdy o změně, nějakém posunu jinam?

Já jsem domácí typ, já bych z Brna neodešel.

No jo, vy jste rodilý Brňák.

Ano, Brno! Leta jsme bydleli na České, pak jsme se s rodiči přestěhovali do Kohoutovic, pak jsem tam žil v garsonce a potom jsem začal stavět dům v Želešicích.

To jste se opravdu moc daleko od Brna nedostal.

No to né, já bych dál nešel!

A čím to je? Zůstáváte tady, protože vás to Brno něčím drží, okouzluje, nebo jste tady zvyklý?

Nemám rád nové věci. Takže možná proto, že jsem zvyklý. Ale Brno miluju, to zase pozor. Jen nevím, do jaké míry je to dáno tím, že jsem si tady fakt zvykl.

Vy jste, stejně jako mnoho hudebníků u nás v orchestru, pak přešel na Lidickou ulici pod křídla Městského divadla, od té doby jste tady.

Ovšem děláte i další věci. Prozradte, co vás zajímá, čím se bavíte, když nehrajete v divadle.

Dělám spoustu věcí. A dělám jenom to, co chci. A častokrát to vůbec není spjata s muzikou nebo s divadlem.

Tím líp, ne?

No jak pro koho. Někteří hudebníci mají takhle na hlavě klapky a vnímají pouze muziku. Mě, jak nebavila škola, tak jsem potřeboval už jít od zaměstnání a dělat různé jiné věci. A stejně to mám i s prací. Tohle povolání mě velice baví, miluju to, ale potřebuju k tomu mít ještě jiné věci.

Například?

Mou největší vášní je chov papoušků. Chovám papoušky ve velkém, každý, kdo k nám přijde, tak říká, že to už není koníček, ale pořádný kůň. Vlastně miluju všechna zvířata, takže donedávna jsem choval králíky, slepice, prasata, taková ta göttingenská zakrslá, vyzkoušel jsem i krůty, kačeny a chtěl bych zkusit i pštrosy, ale to mi asi neprojde.

Papoušci, to je krásná záliba. My jsme měli doma akorát dvě andulky...

Tak těch mám asi dvě stě. To bylo už od dětství a taky za to může můj tatínek. Kdysi jsem jako kluk viděl na nějaké výstavě exotického ptactva různé papoušky a chtěl jsem anduličku, teda my už jsme jednu doma měli, ale já jsem chtěl alespoň dva páry, aby jich tam bylo víc. Abych mohl vyzkoušet, jestli samička zahnízdí a tak. A táta mi řekl, že mě v tom bude podporovat, když se dostanu na konzervatoř. Tím to vypuklo. Tak jsem udělal talentovky a první, co jsme udělali, bylo, že jsme v garáži sbouchali pořádnou klec a začal chov.

A od té doby vás to drží...

Na pár let jsem zastavil, když jsem se odstěhoval od rodičů. Ale co mám dům se zahradou, tak jsem se k tomu vrátil ve velkém. Začalo to nevině šesti voliérami a teď už jich mám třeba třicet i víc. Od anduliček až po ty největší papoušky.

To už ale není sranda, to musí zabrat řádu času.

Je to každodenní starost. Krmení. Teď už asi pátým rokem i mláďata dokrmuju. Od těch větších, co se zahnízdí, některým odebírám vajíčka a dávám je do líhně. Je to takový trend dnešní doby. Ručně dokrmovaný papoušek, co si přivezete domů a už od prvního dne se nechá drbat a je to mazel. O ně je vážně velký zájem. Ještě se mi nestalo, že by mi doma zůstalo nějaké ručně dokrmované mládě. A lidi volají furt.

Stalo se vám někdy, že by třeba někdo papouška vrátil?

Jo, stalo. Ale většinou je to proto, že si uvědomili, že to nezvládnou, protože si mysleli, že to bude něco jiného. Třeba jednoho alexandra malého. To je všude možně rozšířený papoušek, v mnoha státech ho chtějí zlikvidovat, protože je to invazivní pták a hodně se rozšířil, jako u nás třeba holub. Navíc je to strašně uřvaný pták. A ta rodina to podcenila. Já jsem jim říkal, že to do paneláku není nejvhodnější. Oni ho chtěli a pak ho přišli vrátit.

Kromě chovu papoušků je ještě něco, co vás opravdu baví?

Podívejte, ta zvířata, to je taková topka, to je pro mě nejmí. Ideální by bylo celý den se starat o zvířata a večer sednout na motorku a přijet si zahrát do divadla. To by bylo dokonalé. (smích)

Odmalička jsem miloval kutilství. Tím, že jsem postavil barák, a já jsem si ho stavěl úplně sám, tak mi došlo, že zbožňuju, když něco zbuduju a můžu být na sebe hrdý, že jsem to opravdu udělal já. To mě motivovalo k dalšímu koníčku, a to je „hodinový manžel“. Začalo to tím, že jsem kamarádovi pomohl, protože mě to baví, a on se zmínil známému známého a mně pak volal úplně cizí člověk, abych mu doma něco opravil. Já miluju různorodost, takže se dokonale kombinuje moje zaměstnání a další práce.

Vy nejste úplně zahálčivý typ, co by se pořád jenom válel.

Ne. Válení u moře mě baví dva dny. Ale pak už potřebuju něco dělat.

A nějaké sporty?

Nikdy. To mě nikdy nebavilo. Vůbec. Ne, že by mi to nešlo, ale nebavilo mě to.

Takže nejradši nastřelit se do montérek a pracovat.

Přesně tak!

Náš rozhovor vychází v měsíci prosinci, chtěl byste popřát našim divákům a čtenářům něco k vánočním svátkům?

Divadlu bych chtěl popřát mnoho dobrých premiér. A divákům chci rozhodně popřát krásné Vánoce a hodně štěstí do nového roku. A hlavně, ať se líbí. Protože když se budeme líbit, tak budeme šťastni všichni.

Mockrát děkuji za rozhovor a přeji mnoho odchovaných papoušků.

Text: Miroslav Ondra,
foto: Tino Kratochvíl

KAREL MIŠUREC

Doyen pánské části hereckého souboru MdB se narodil 6. prosince před sedmdesáti lety. (Blahopřejeme, Karle!) U divadla začínal jako kulisák a herecký elév, teprve napořetí byl přijat ke studiu herectví na Divadelní fakultě JAMU. Po absolutoriu (1974) hrál devět sezón v někdejší Satirickém divadle Večerní Brno, od 1. srpna 1983 získal angažmá u „Mrštíků“ a divadlu na Lidické už zůstal věrný. Připomeňme si momentkami pár jeho dřívějších rolí.

Jako Sebastián v muzikálu Donalda Drívera Cokoli chcete; režie Richard Míhula / 1984

Carmen Rauschgoldová (Paní Pasqua) a K. M. (Titta-Nane) v Goldoniho Poprasku na laguně; režie Rudolf Tesáček / 1984

Jiří Tomek (Josef Novák) a K. M. (Vodník Čochtan) v muzikálu Divotvorný hrnec; režie Rudolf Tesáček / 1992

Sylva Talpová (Dita) a K. M. (Milan Nedoma) v Sovjácově hořké komedii Nevděčnick; režie Pavel Doležal / 1984

Užijte si adventní čas a vánoční svátky spolu s námi! Dopřejte si v předvánočním shonu vydechnutí v našem hledišti, máme pro vás připravené sváteční divadelní menu. Zavzpomínejte na své dětství s muzikálem *BIG*, dojměte se při koncertu legendární kapely Javory, nechte se zahřát řeckým sluncem s muzikálem *Mamma Mia!* nebo se mezi svátky přijďte pobavit s chlapeci, kteří budou *Donaha!* A když nebudete vědět, co nadělit svým blízkým, není nic jednoduššího než koupit náš Vánoční dárkový poukaz.

ŠTASTNÉ A VESELÉ

- *Co tě napadne, když se řekne Vánoce?*
- *A jaké je tvé letošní vánoční přání?*

Stano Slovák

- Ticho a klid.
- Ať nás netrápí žádné bolesti, ani bolesti duše...

Markéta Sedláčková

- Rodina.
- Aby byla celá naše rodina pohromadě, ve zdraví a lásce.

Igor Ondříček

- Rodina, stromeček, krb, vůně, jídlo. ☺
- Ať jsme všichni úplně normální, nezapomeneme, v jak úžasné době žijeme a že o to můžeme vlastním přičiněním velmi rychle přijít.

Aleš Slanina

- Když se řekne Vánoce, tak mě napadne dvoják *Mary Poppins*.
- Letos bych si přál, aby byl na hradě už konečně jiný král.

Hana Holišová

- Rodina.
- Kromě opravené D1? Klidné, zdravé a pohodové Vánoce se spoustou blízkých lidí společně pod jednou střeou.

Ivana Vaňková

- Napadá mě, že letos už konečně musím ke štědrovečerní večeři uvařit těch sedm tradičních rusínských chodů, co rodině už tolik let slibuju. Loni jsem zvládla jeden, tedy první z nich.
- Mám takové obecné přání – ať to všechno nakonec se všemi dobře dopadne. ☺

Dušan Vitázek

- Ozdobený stromeček.
- Aby nebylo pozdě.

Barbora Goldmannová

- Dětství.
- Reálné – abych strávila víc než jeden den s rodinou. Nereálné – aby lidi přestali být hloupí a zlí.

Jan Brožek

- Vůně svíček a stromku.
- Abych měl pozitivní vánoční náladu a ať mi ty Vánoce tak nějak neutečou mezi prsty jako posledních pár let.

Kristian Pekar

- Když se řekne Vánoce, tak mám dvě představy, nejdřív shon, nákupní střediska praskající ve švech (a to prý lidi nemají peníze) a takový ten zmatek... a na druhé straně ta rodinná pohoda, když už je všechno zařízené... stromeček, zapálený krb a synova radost z každé maličkosti.
- Ještě to nemám úplně promyšlené, ale asi ta autodráha. ☺ A teď vážně, asi to bude znít jako klišé, ale abychom byli, celá rodina, zdraví a aby kluci tatínka moc nezlobili.

Viktória Matušovová

- Nejlepší kapustnica na světě v kruhu mých nejmilejších u nás doma v Hontianskych Nemciach. S tatínkem si ji dokonce dáváme i na snídani. ☺
- Ať jsou tyto Vánoce mnohem víc klidnější, ať si tím pádem nenechám nákupy vánočních dáreků na poslední chvíli jako vždycky. ☺ Ať jsou všichni v mém okolí zdraví a mohou tady s námi rozbalovat dárečky ještě krásných pár let.

Lukáš Janota

- Stromeček.
- Abychom byli s rodinou v pohodě, spolu a zdraví.

Svetlana Janotová

- Kouzelná atmosféra.
- Přála bych zdraví, pohodu, štěstí a porozumění všem rodinám.

Andrea Zelová

- Vánoce jsou pro mě určitě ty nejkrásnější svátky a období v roce. Takže se mi vybaví hlavně společné a šťastné chvíle s rodinou, vůně pečených perníčků, cukroví a svařáku a pocitu radosti a nadšení z vánočních dárečků. Od té doby, co je s námi i naše Karolínka, se všechna radost a euforie ještě umocnila.
- Posledních pár let mám stále stejné přání. Ať jsme celá rodina společně zdraví a šťastní. To ostatní už se vždycky nějak udělá...

Mikoláš Tyc

- Vždycky s celou rodinou trávíme Vánoce na chatě v lesích v západních Čechách. Takže se mi vybaví procházky zasněženými lesy (pravda, většinou jsou lesy jen mokré, ale jako režisér si ten sníh aspoň domýšlím), no a pak krb, dárky, cukroví, víno, historky... a také se mi vybaví setkávání v divadlech, je to přeci jen vrchol sezóny. ☺
- Přeju zdraví, radost, lásku a štěstí všem. A sám si přeju jeden zdravý, uslintaný a veselý uzlíček štěstí někdy koncem února. ☺

Jiří Mach

- Rodina.
- Bude to znít jako klišé, ale zdraví všem blízkým a sobě to přeji také. ☺

Eliška Skálová

- Vánoční trhy a všude spousta světýlek a to, že můžu být s celou rodinou pohromadě!
- Aby byla moje rodina (i jiné rodiny) po celý rok zdravá a aby se měli všichni rádi.

Dagmar Křížová

- Vánoce? Cukroví, pohádky, kvalitní čas strávený s rodinou! Naštěstí mám partnera, který je stejný vánoční blázen jako já, takže už skoro v říjnu řešíme, jaký budeme mít stromeček a ozdoby! Taky se mi vybaví dvojáky a víno...
- Mé letošní přání? Nic nepotřebuji, vše mám a jsem šťastná. Přeji si jen, aby to přesně takhle zůstalo.

Robert Jícha

- Stromeček, svařák, vánočka.
- Abychom si je užili v klidu s rodinou, a abych se stihl naučit německy *Krásku a zvíře* a anglicky *Vrabčáka a anděla*.

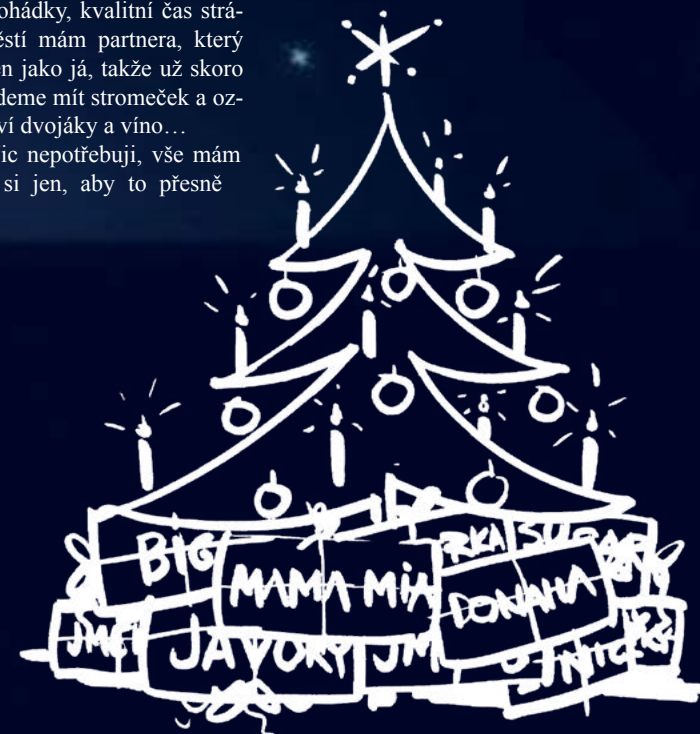
Kristýna Daňhelová

- Narozeniny, domov a rodina.
- Každý rok stejné. Více času s nejbližšími, více lásky kolem a taky alespoň štědrovečerní sníh.

Lucie Bergerová

- Asi jako většinu lidí, trochu shon, stres, snažit se splnit všechna přání mých holčiček, o která si psaly Ježíškovi, ale hlavně je to pro mě setkání se s rodinou a přáteli.
- Já si vlastně přeji každé Vánoce totéž, abychom byli já i mí blízcí šťastní a hlavně zdraví! Milý Ježíšku, prosím tedy o totéž.

Text: Luboš Goby,
kresba: Jaroslav Milfajt

**SANTINIHO JAZYK
ANEBO POSTMODERNÍ VÝPRAVA
DO FANTAZIJNÍ MINULOSTI**

Městské divadlo v Brně uvedlo (...) zajímavou a ojedinělou hru, která je inspirovaná literární předlohou Miloše Urbana *Santiniho jazyk*. (...) Na výborně vizualizované scéně Jaroslava Milfajta, ve stejně promyšlených kostýmech, které navrhly Andrea a Adéla Kučerovy, s výbornou scénickou projekcí Petra Hlouška a se světelným

designem Martina Seidla jsme také díky hudbě Lukáše Janoty prožívali napínavý příběh reklamního copywritera Martina a lidí kolem něj. Znavený pracovník reklamy musí vymyslet univerzální slogan, jinak má „padáka“. (...) Chytí se myšlenky objevit staré textové univerzum záračného stavitele, který zanechal v Čechách a na Moravě nejedno zvláštní barokní dílo, Jana Blažeje Santiniho Aichela. (...) Dušan Vítězek jako Martin – hledač oné záračné formule má nádherný prostor k vyjádření všech emocí a taky je plně využívá. Ta role je krásně napsaná i hraná. Ale tak se lze zmiňovat o všech postavách. Roman Rops, znalec dějin a Santiniho, kterého Petr Halberstadt hraje tak věrohodně, že člověk dostane chuť na fernet, který do sebe při svých zajímavých výkladech hází. (...) Velký prostor má taky šéf reklamní agentury Kňour Jakuba Uličníka. Sebestředný, autoritářský nevychovanec. (...) A byla to postava tak odporná, že ji divák vnímal ve vši ošklivosti i s humorným nadhledem. Je tady ještě Max Jana Apolenáře, coby znalec historie, antikvář, taky hezky napsaná postava. Andrea Zelová jako Tereza, důležitá oso-

ba v reklamní agentuře i ve vztahu s Martinem využívá všechnu svou rafinovanost. Stejně jako chápavá Gábina Elišky Skálové, Martinova manželka Míša Barbory Goldmannové, to jsou postavy, které jsou v příběhu nezastupitelné, s dobrými dialogy a dobře vypointovanými závěry. (...)

Peter Stoličný,

www.eurozpravy.cz, 29. 10. 2019

**MĚSTSKÉ DIVADLO A MAMMA MIA!
PRO SEBE STVOŘENÉ**

(...) Kdo ví, co čekat od zmíněného muzikálu a od muzikálové sekce Městského divadla Brno (MdB) – a má to obojí rád – ten se tentokrát dočká možná toho nejlepšího, co kdy zdejší Hudební scéna vytvořila. Pohodářská letní komedie *Mamma Mia!* o Donně, samostatné provozovatelce taverny na řeckém ostrůvku, a její dceři Sophii, která pozve svoje tři možné otce na vlastní

chystanou svatbu, si tu naprosto dokonale sedla s režii a úpravou Petra Gazdíka, se zdejšími hereckými představiteli, s hudbou Abby v podání místního živého orchestru za scénou (mimo chodem skvělou – z dílny Emila Konečného), s vtipnou a nepřepálenou choreografií Hany Kratochvilové i s odpovídajícími „letními“ kostýmy Elišky Ondráčkové Lupačové. Takovou show, jakou tento relaxační muzikál diváctvu nabízí, umí MdB patrně jako málokdo v naší republice a nejspíš i poměrně daleko za jejími hranicemi. Tady totiž i z nijak hlubokomyslného scénáře dokážou vytáhnout maximum díky hereckým výkonům a hudba i písničky Abby získávají v dokonalé souhře a nasazení představitelů, sboru i orchestru až odzbrojující náboj. Navíc se dá předpokládat, že v této vrcholné spolupráci a zjevném nadšení účinkují i všichni další alternující – a ne-

jen v hlavních rolích. V recenzované repríze se o výkon až oslnivý, zejména pěvecký, zasloužila Markéta Sedláčková v roli Donny i stejně pěvecký jistá Jana Musilová coby její přítelkyně, stárnoucí milovnice plastických operací Tanya. Přičemž skutečně příjemným překvapením byl výkon druhé z Donniných kamarádek, baculky Rosie, kterou se sympaticky nepřehrávaným vtipem ztvárnila hostující Zuzana Skálová. (...) Zkrátka MdB začalo svou muzikálovou sezonu opravdu zářivě. A má hit, na který se bude chodit patrně hodně dlouho.

Jana Soukupová,

MF DNES, 26. 10. 2019

KŘÍŽOVÉ VÝPRAVY J. P. KŘÍŽE

Není u nás příliš divadel, která by někdy nehrála *Žebráckou operu* Václava Havla. (...) V brněnském Městském divadle měla v polovině září premiéru inscenace Hany Burešové. (...) Je zřejmé, že s Václavem Havlem si Burešová rozumí a že se její *Žebrácká opera* opět zařadí k jejím úspěšným moravským opusům. (...) Režisérka umístila postavy Havlovy hry na jeviště vybavené ničím menším než Hynaisovou oponou vypůjčenou z národní Zlaté kapličky, s kapelou Dana Kalouska v orchestřišti vyvýšeném takřka na horizont portálu a šmidlající podle not Petra Hromádky. (...) Musí být radost pracovat se souborem, jakým je brněnské divadlo v Lidické ulici. (...) Jeviští vládne Jan Mazák jako umolovaný a všehoschopný křivák Peachum, malíčko závislý na manželce, mocné kuchyňské pučce v pojetí Markéty Sedláčkové. Ta si vystříhla ještě policajtskou paničku Lockitovou. V té druhé dvojici robotem domácnosti je mimo službu napopak Bill Lockit. Děvkaře Macheatha hraje Petr Štěpán jako strojeně lyrického snátkového pod-

vodníka, o to víc však zcela bezskrupulózního mafiána, pozéra a pragmatika moci. (...) Za nitky podle vlastní strategie, plánů a společenského postavení tahá Lockit Viktora Skály. (...) Smysl jejich profesí se – přesně podle Havla – nakonec vlastně vytrácí. Zjednodušeně řečeno, nemají už koho podvádět, udávat, zrazovat, práskat, odhalovat, lapat, zavírat, ba ani popravovat. S jedinou výjimkou: za všechny to odskáče nezávislý kapsář Harry Filch (Aleš Slanina), poctivý zloděj pevných profesních zásad, proto nepohodlný všem. (...)

Jiří P. Kríž,

www.divadelni-noviny.cz, 30. 9. 2019

**NAD ZÁKON POLITIKY
JE ZÁKON LIDSKÝ**

Muzikál *Poslední loď* (...) jsem viděl 16. února na premiéře v Městském divadle Brno. (...) Utkvěl mi Stingův bohatý a skvělý styl, který těží jak z poetiky jazzové a rockové, tak ze starých irských balad a zněl pro mě jedinečně. (...) Kromě obvyklého typu politického divadla, které straní určitému konkrétnímu společensky orientovanému postoji ve srovnání s postojem jiným, existují také inscenace angažované ve vyšším smyslu: zobrazují události a hrdiny patřící do sféry vyhrazené tragédiím, přesněji řečeno situacím předkládajícím a opěvujícím katarzi, totiž jednání, které bez ohledu na svou praktickou společenskou úspěšnost ztělesňuje etický motiv jako podstatnější než hlediska zákonná a justiční, nemluvě o ekonomických. Překvapivá byla pro mě skutečnost, že se k tomuto typu tvorby přihlásil muzikálový titul jako nepříliš častá výjimka uprostřed komerčně úspěšných produkcí většinou zámožské proveniencí. Sting (...) se v *Poslední lodi* opřel o konkrétní zážitky z dět-

ství. Její podoba dlouho zrála a nabyla konečně jakési osudové platnosti, kterou se může chlubit málokterý muzikál. (...) Loď opustila přístav a přesvědčila nejen diváky, ale i mne o tom, že bez ohledu na právní posouzení měli zoufalí, ale i hrdí a neústupní stávkující morální povinnost jednat, jak jednali. Jejich marný postup měl stejnou povahu jako rytířské odhodlání dávných šlechticů pokračovat v boji, i když byl ztracen. Režisér Stanislav Moša se v tomto duchu nebál patosu a skvělí herci a zpěváci, především Lucie Bergerová jako Meg Dawsonová, Dušan Vitázek jako Gideon Fletcher a Dagmar Křížová jako její dcera Ellen, provedli své role s naléhavým účinkem. Vynikající byla monumentální, přitom civilně pojatá scéna Christoha Weyerse a obecnostvo právem uchvátil výkon orchestru vedeného Danem Kalouskem. (...)

Milan Uhde,
Tvar, 13. 6. 2019

PATNÁCTILETKA HUDEBNÍ SCÉNY

(...) Patnácté výročí svých bohatých aktivit oslavila Hudební scéna MdB v Ondříčkově režii dvojím tříhodinovým koncertem, kde za doprovodu početného orchestru dirigenta Dana Kalouska zazněl ve dvaařiceti „pamlskových“ ukázkách chronologický průřez dosavadního repertoáru. (...) Nyní je k dispozici dramaturgyně Klárů

Latzkovou připravené speciální číslo měsíčníku *Dokořán* se základními statistickými údaji, rozhovory s ředitelem Stanislavem Mošou, šéfy obou hudebních ansámbľů, muzikálového (Petr Gazdík) a zpěvoherního (Igor Ondříček), i s dalšími umělci (Dan Kalousek, lightdesigner David Kachlír). (...) Čtené fotografie Tina Kratochvila přiblížily jednotlivé etapy stavby, zákulisní pracoviště MdB či hromadné snímky po premiérách a ze všech plakátů složily mozaiku; čtenáři zde našli dokonce vědomostní kvíz a křížovku. (...)

Vít Závodský,
www.brnozurnal.cz, 20. 10. 2019

Soutěž s 15 lety Hudební scény

Ve speciálním čísle naší revue *Dokořán*, které vyšlo k 15. výročí Hudební scény, mohli diváci nalézt i křížovku a kvíz. Do konce října se sešlo na sedmdesát správných odpovědí, z nichž jsme na začátku listopadu vylosovali šťastné výherce. Tři pánové Marek Polášek, Oldřich Krejčí a Luboš Dvořáček se mohou těšit z divadelních dárečků a vstupenek na muzikál *Představ si...* Gratulujeme!

V tajence křížovky jste mohli vyluštit citát z muzikálu *Mary Poppins*: Stačí chtít a rázem vše je možné.

Vyluštění kvízu je následující: 1 I, 2 E, 3 D, 4 G, 5 A, 6 M, 7 B, 8 K, 10 H, 11 L, 12 C, 13 J, 14 F, 15 N

Křídla

V prosinci proběhne vyhlášení divácké ankety Křídla za sezónu 2018/2019. Pro tento ročník je již hlasování ukončeno, neváhejte ovšem od ledna hlasovat pro nový ročník. Odevzdat anketní lístek se totiž vyplácí. Petr Štěpán v listopadu vylosoval paní doktorku Barboru Mádrovou, která se může těšit ze vstupenek na lednové představení dle vlastního výběru.

Sting John Logan Brian Yorkey POSLEDNÍ LOĎ

režie Stanislav Moša

V lednu se můžete těšit na další reprízy muzikálu, jehož autorem je hvězda světové populární hudby, v mnoha směrech talentovaný a mnoha lidmi obdivovaný muzikant Sting! Muzikál *Poslední loď* napsal podle vlastních zážitků a vzpomínek na dětství a mládí v anglickém námořním městě Wallsend. Nenechte si ujít dojemný příběh lásky, síly a odhodlání bojovat za svou věc. Zdena Herfortová a Ladislav Kolář navíc za své ztvárnění manželského páru Whiteových získali širší nominaci na Cenu Thálie.

21. – 26. LEDNA 2020 NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

Náš příběh začíná v pekle, kde se Satan – hlavní protagonista a vlastně vypravěč celého eposu – a jeho následovníci vzpomínají na porážku ve válce vedené proti Bohu. Satan jim říká o stvoření nového světa a nového druhu bytostí dle dávného proroctví. Lidem, tedy Evě a Adamovi, je v ráji zakázáno jediné – jíst ze Stromu poznání. Satan se vydává na pout' rájem, kde převtělen za hada svede Evu k prvnímu hříchu. Bůh posílá svého Syna soudit viníky – Eva s Adamem jsou vyhnáni z ráje...

Celé vyprávění odkazuje ke starozákonní knize *Genesis*, k vyhnání z Ráje člověka Bohem poté, co byla porušena smlouva, poté, co člověk navádiv pokušením, příslibem rozkoše a poznáním podlehne. Nejen Miltonova báseň, ale i naše inscenace klade množství otázek. Co pro nás dnes znamená ten opravdový ráj, o který jsme přišli? Nemá i dnešní člověk neustálou potřebu podléhat falešným hlasům, falešným výhodám, chvilkovému blahobytu, na úkor přirozené úmluvy se svým svědomím, nebo prostě jen se svým jasným a čistým přesvědčením o tom, co je dobré a co zlé? A na druhé straně, jak rozpoznat zlo, když je zahalené zlatým závojem, svůdným úsměvem, nebo okamžitým „polechtáním“ ega?

Ztracený ráj je právem považován za jedno z nejvýznamnějších děl světové literatury. Jedná se o rozsáhlou, dvanáct knih čítající epickou báseň geniálního anglického básníka Johna Milтона, která bývá svým významem přirovnávána k Homérově *Odysee*. Milton pracoval na svém nejrozsáhlejším díle asi od roku 1658, během té doby dokonce přišel o zrak a závěrečné části tak diktoval již zcela slepý. *Ztracený ráj* poprvé vyšel v roce 1667, byl svým autorem ještě několikrát upravován. V roce 1723 byl katolickou církví zařazen na Index zakázaných knih, ze kterého byl vyškrtnut až v roce 1900.

Epos tážící se po kořenech lidského zla a hříchu je psán blankversem, ovšem v inscenaci promluví starozákonní postavy jako Bůh, Satan, Adam, Eva či archandělé Gabriel a Michael i ryze současným jazykem, jako postavy se současnými problémy, pochybnostmi, touhami i slabostmi.

Je vůbec možné, aby člověk moderního věku dokázal připustit ještě možnost ztišení, pokorného vhledu do svých vlastních selhání, ve kterých je možné najít cestu ke skutečnému štěstí? Zamyslet se nad stavem světa i sebe sama? Zcela určitě ano. Musíme ale začít od začátku.

Režisérem inscenace a současně dramaturgem tohoto úchvatného díla podle překladu **Josefa Davida** je **Dodo Gombár**, hudbu složil **David Rotter**, scénu a kostýmy navrhla **Eva Jiřikovská**, dramaturgem inscenace je **Miroslav Ondra**. V hlavních rolích se představí **Petr Štěpán** (Satan), **Zdeněk Junák** (Bůh), **Ondřej Halámek** (Syn Boží), **Barbora Goldmannová** (Eva), **Jan Brožek** (Adam), **Milan Němec** (Uriel), **Kateřina Marie Fialová** (Gabriel), **Jakub Przebinda** (Belzebub) a mnozí další. **Premiéra se uskuteční 15. února 2020 na Činoherní scéně Městského divadla Brno.**

- mo -

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN PROSINEC 2019 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Kovářiková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

250. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 11. 11. 2019

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: David Smetana

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

disco muzikál

17. a 18. prosince 2019
na Hudební scéně

Po zhlédnutí brněnské *Horečky sobotní noci* si už tento snímek nebudete spojovat s Johnem Travoltou, ale s tanečními disco dravci Kristianem Pekarem a Marcem Salvadorim! Jejich energie, vtip, sex appeal a hlavně tanec a zpěv vás uhranou a Travoltu odsunou navždy do zapomnění. Taneční parket září, zvonáče se vlní do rytmu a orchestr k vám posílá jeden diskotékový hit legendární kapely Bee Gees za druhým. „*Horečka*“ je zkrátka zážitek!

SANTINIHO JAZYK
Barbora Goldmannová,
Aleš Slanina
a Eliška Skálová

Miloš Urban Stanislav Slovák Jan Šotkovský

SANTINIHO JAZYK

režie Stanislav Slovák

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

26. a 27. ŘÍJNA 2019